

oktober 2011

Mediterran 2011

Maroko

1. oktober 2011, sobota

Boumalne – Ouikameden

Po zajtrku naprej. Čas je zlato. Razdalje so velike in ponoči je zelo naporno voziti. Zelo! Zato sem si prisegel, da se danes spraviva v hotel pred nočjo. Dolina z oazami in palmami ni kaj prida zanimiva. Ok, bila bi, če ne bi videl že kar nekaj podobnih. Še najbolj so zanimivi policaji. Vsakih nekaj deset kilometrov je kontrola. Vmes so radarji. Preverjeno! Sedaj je pa to že kar tradicionalno, da plačujem kazni za prehitro vožnjo samo v tujini. Doma je nisem plačal vsaj dvajset let. Če ne več. Ok, saj 25 evrov res ni kaj resnega, a vendar.

Ourzazate me preseneti s širokimi in lepimi boulevardji. Povsem čistimi (precej bolj, kot Ljubljana, na primer). Ok, policaji z radarjem ne štejejo med onesnaževalce okolja, čeprav streljajo pri omejitvi 30 km/h na vsaj pet kilometrov povsem ravni in izredno široki štiripasovnici. Ampak, Tonček je tukaj že maher in lepo vozi v koloni malo manj kot trideset na uro...

Potem so na vrsti turistične atrakcije. Filmske studije izpustiva. Teh sva se nagledala v Hollywoodu in na Floridi. Malo naprej je kasbah, kot grad ograjena tuareška vas, v glavnem sezidana iz blata. Zaščiten je kot Unescova svetovna dediščina. Tega si pa le ogledava. Vsaj en kasbach je definitivno vredno videti. No, prav vsakega ne, kakšnega pa že. Kot v Grčiji nisem šel gledat vsako arheološko izkopanino. In kasbahov je tukaj kot palm v oazi!

Ker sva zavila s poti, nadaljujema po tej stranski cesti. Še ena zadeva je spotoma za pogledat, potem se pa itak priključimo nazaj na glavno cesto za Marakesh. No, ta cesta je bila večje presenečenje, kot vse turistične atrakcije skupaj. Trans Kenya highway! Najhuje od vsega je to, da je prvih 50 km v redu in zadnjih 20 katastrofalnih. Kaj naj se obrneva in narediva dodatnih 100, namesto 20 km? Odločiva se za nadaljevanje. Ko bi vsaj bil makadam, tako pa samo čakam, kdaj mi bodo ostanki asfalta (res samo še fragmenti) počili gumo.

Sreča služi hrabre in srečno prevozi vse zanke in uganke kenijske ceste. Srečno prideva potem tudi preko najvišjega prelaza na Atlasu, slabih 2300 metrov visokega Tizi-n-Ticha. In srečno faliva odcep. Srečno zato, ker je po 15 km konec ceste in le vprašava, kje sva in kam naj greva. Nazaj! Ah, ja. Pa lepo so me v vojski učili kartu-čitaj-i-seljaka-pitaj. Ne vem, zakaj nisva to naredila že prej, saj seljakov je bilo kar nekaj tudi pred koncem ceste. Je pa tale vasica na koncu znanega sveta (in sploh 15 km ceste do te vasi) zanimiva. Naša Fiesta je edini privatni avto. V vasi je poleg oslov še enih pet taksijev in med potjo jih srečava ali prehitiva vsaj še deset. In nikogar drugega - osli ne štejejo. In taksiji so sami mercedesi. Ne Kenija, Albanija je to!

Kakorkoli, po zgodah in nezgodah sva zvečer (pred mrakom, yessss!) na Ouikamedenu. 2650 metrov nad morjem. Pod najvišjo goro Magreba, slabih 4200 m visokega Toubkala. In Ouikameden je - zimsko športno središče. Z žičnicami do 3500 m visoko. Sicer je to tudi narodni park, vendar pokrajina naju ni ravno navdušila. TNP je le TNP in težko je najti kaj lepšega v visokogorju. Hotel, kjer sva, je edini delujoči (poleg francoske planinske koče) in midva edina gosta tega hotela. Konkurenci primerna je tudi cena. Najvišja do sedaj za najslabšo sobo. 59 evrov. Brez večerje in zajtrka. No, večerja je ala carte in za hribovske razmere odlična. Le da sva se dokopala do nje, je bilo potrebno nekaj lingvistične spretnosti. Vsaj za naju, ki ne govoriva francosko. Bifteku se po francosko očitno reče stik-bf. In še nekaj, kar naredi vse skupaj vsaj malo bizarno: visokogorska kotlina, skrita med tri tisoč metriškimi očaki, na robu katere je hotelska vas, ima na sredi - fuzbal plac!

ni kaj, treba plačati

med potjo veliko kamel

kamele počivajo, ni turistov

Orzazate

pogled na unescovo mesto

fasada iz blata

unescovo mesto

še ena izmed dolin

ni bila sicer asfaltirana, ampak se je kar dalo voziti

vožnja po Atlasu

prelaz 2260 m Tizi n Tich

zanimiv način sušenja perila

2. oktober 2011, nedelja

Quikameden – Marakech

Tako zgodaj, kot danes, še nikoli nisva šla na pot. Povprašava kelnerja po poti in mu pokažem karto. Vse mi razloži in od tukaj imava super bližnjico do naslednjega prelaza, ki naj bi bil sploh-in-oh. Tako zgleda ob pol osmih zjutraj. Petnajst minut kasneje je zadeva malce drugačna. Deset kilometrov sva naredila po cesti, ki je primerljiva s cestami okoli znane lovske kočice na Koroškem. Cesta je na nekaterih mestih celo zabetonirana v prepadne bregove. Prispela sva celo na prelaz, kakih 3000 metrov nad morjem. Ali pa še više. Žičnice, ki so po karti slabih 3300 m visoko niso prav veliko nad nami. No, pa višina za našo popotovanje s Fiesto v Visokem Atlasu niti ni najbolj pomembna. Bolj je pomembno dejstvo, da je ceste - konec. Naprej je samo še planinska pot. In na njej planinec. Spet, vsaj na prvi pogled. Tako nama zgleda. Kdo drug bi lahko še hodil po planinski poti? No, pozabila sva na dejstvo, da sva v Maroku. Tip je bil - suvenirdžirničar. Samo tri besede pogovora (njegove arabske, naše slovenske) je bilo potrebnih, da smo že bili njegovi maj-frendi in da je snel rukzak in ven potegnil bižuterijo in kamne. In kamnom tukaj rečejo fosili, ampak vseeno so to le kamni, ki jih tip vlačil na hrbtni 3000 metrov v kreber. Sto ljudi, sto čudi...

Cesto potem le najdeva in peljeva se čez prelaz Tizi'n'Test. Baje je lepo. Lepo je raztegljivi pojem. Je pa divje. No, tudi to je raztegljivi pojem, samo tukaj ga je potrebno raztegniti precej do konca. Vsega skupaj sva naredila enih 200 km po cestah, ki niso široke za dva avtomobila. In na teh cestah niso samo avtomobili! In asfalt je. Ali pa ga ni. Kdo že mi je napisal, da so ceste v Maroku dobre? Ta preverjeno ni bil v teh krajih Visokega Atlasa! Še kosilo na 2100 metrih in potem pot v dolino. Cilj Agadir.

Ceste so spet, kot morajo biti. In v Agadirju greva na trdnjavo. Razen obzidja, do roba zasutega z notranje strani, tukaj ni kaj za videt. Ok, razen kamel za turiste. Greva preverit še marino. Ta nama že z vrha trdnjave zgleda v redu. In tudi je. Povsem normalna evropska marina z množico lokalov okoli privezov na finger pontonih. Takole na prvi pogled je prostora za kakih 100 bark v tranzitu, sedaj niti polovica privezov ni zasedenih. Dobra izhodiščna točka za Kanarske otoke, ki pa za naju zelo verjetno ne bo prišla v poštev, saj bi morala potem izpustiti Madeiro. No, kot port of refuge je pa super. Tudi cena 17 evrov je čisto spodobna. Kar se pa ne bi dalo reči za sosednjo, ribiško, luko. Do enajst (!) velikih ribiških bark sem naštel vezanih ena na drugo na bok. In to v enih desetih vrstah vzdolž pomola. Klasičen primer lifo metode. Da ne govorim o ribiških čolnih. Ti so zvezani v kotu luke in predstavljajo eno samo plavajočo ploščad okoli sto krat sto metrov. Sprehod od čolna do čolna je povsem enostaven. In tu velja - kako bi djal - dvodimenzionalna lifo metoda...

Po avtocesti, že ponoči, do Marakesha. Vožnja po avtocesti je povsem enostavna in čisto primerljiva z vožnjo po Evropi. Drug svet. Drug svet je tudi hotel v Marakeshu. Kar v prvem na začetku mesta se ustaviva. Štirizvezdni resort za 59 evrov. Toliko, kot ona luknja v hribih! Le, da ta vključuje še zajtrk. In vse, ostale pritikline ki spadajo k štirim zvezdicam.

smučarsko središče Ouikameden

nemogoča makedam cesta

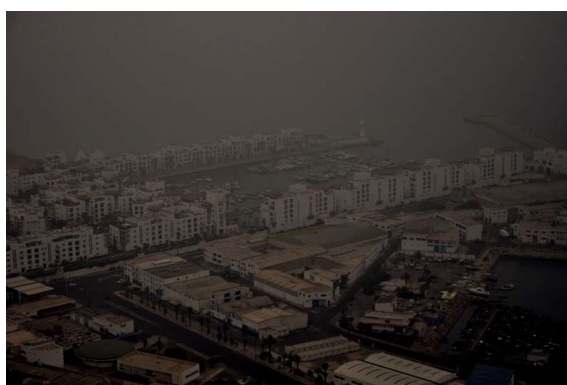
pogled na Atlasovo gorovje in ugotovitev, da je ceste konec !

Tizi n test, prelaz 2100 m

zelo ovinkaste poti po Atlasu

pogled iz trdnjave v Agadirju-izredna megla in oblačnost..brrr

na vrhu trdnjave v Agadirju lahko zajahaš tudi kamelo

marina v Agadirju

marina v Agadirju skoraj nova

takle po kamenju pa se zbira in igra staro in mlado

3. oktober 2011, ponedeljek

Marakech – Ceuta

Po zajtrku, takšnem kot se za tak hotel spodobi, se zapeljeva v Medino. Parkirati hočeva kar v garaži (če se temu sploh lahko tako reče) na glavnem trgu, pa sta dva mojstra čuvaja tako zmedena, da po desetih minutah čakanja obupava in avto prestaviva nekaj sto metrov ven iz centra pred znamenito mošejo in v Medino odkolovrativa peš. Kar se mene tiče - tudi če ne bi. Tukaj ni kaj za videt. Kopija istanbulskega gran bazaarja. Ali pa je ono kopija tega tukaj. Ali pa oboje kopija tunizijskih sukov. Ali pa je vse skupaj še en serijski produkt turistične industrije. Kakorkoli, suvenirdžirnjič kolikor hočeš. Česa drugega pa zgolj za vzorec. Vse skupaj je vsaj prebavljivo čisto in urejeno. Na glavnem trgu pa šov za turiste s kačami, namaškeriranimi beduini in zafernkanimi puncami. Mimogrede, toliko feredž nisem videl v celem tednu skupaj, kot samo tukaj na tem trgu. Hja, za posel se je treba kdaj pa kdaj tudi našemiti. Trgovci so že navajeni turistov in sploh niso vsiljivi. Če pa kakšen slučajno že je, pomaga izčrpen pogovor v slovenščini. V tem jeziku tudi najboljšim arabskim lingvistom hitro zmanjka besednega zaklada. Meni pa ne. Jaz bi se še kar pogovarjal, pa vsi po vrsti odidejo. Le zakaj neki?

Dopoldne v Marakeshu je za nama, sledi skok do Casablance. Pogledava mošejo. Drugo največjo na svetu. Takoj za ono v Mekki. Baje. Pa v Mohhamediji še vrževa uč na marino in se zmeniva za privez čez en teden. Če bova slučajno kolovratila tukaj naokoli. In v Rabat do mavzoleja. In to je v tem paketu mest tudi vse. Casablanca je veliko in novo mesto, prav nič lepo. Rabat je drugačen. Je urejen in moderen. Se vidi, da je glavno mesto. Večer je že in čim prej na avtocesto, kjer se da povsem normalno voziti tudi ponoči. Po mestu to nikakor ni enostavna rabota. Saj bi prespala tukaj, pa se nama že močno mudi domov. Jutri greva dalje. Ob desetih zvečer sva na maroški meji in ob polnoči sva nazaj v Uniji. Tokrat za ti dve uri niso krivi policaji, ampak časovna razlika.

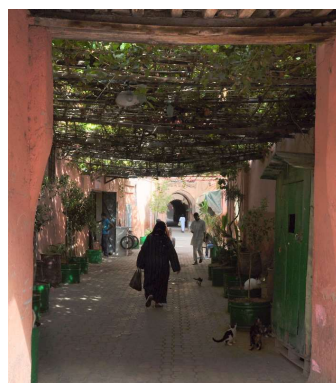
Marakech

kočij v Marakechu kolikor hočeš

po trgu oblečeni v nošah hodijo naokoli

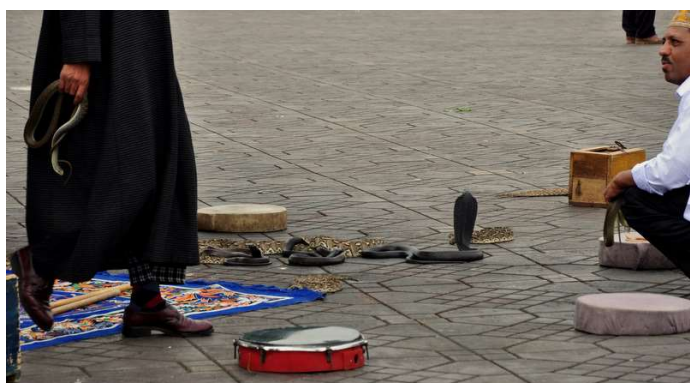
del medine v Marakechu

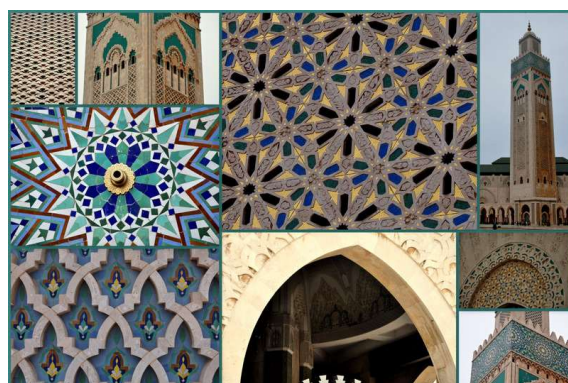
tukaj kupila malo arašidov in semenk

kače na trgu Marakecha

se kar velik ovinek naredila mimo teh kač

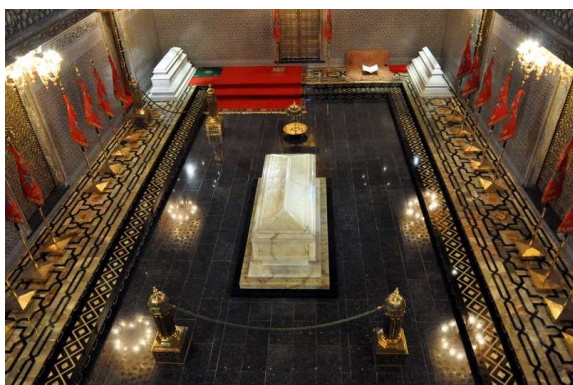
Casablanca-največja mošeja takoj za Mekkinjo

Casablanca-ne me slikati !

Hasanova

mavzolej

strop v mavzoleju v Rabatu

4. oktober 2011, torek

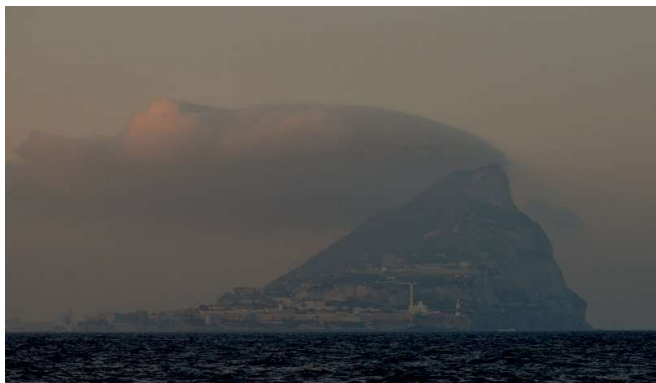
Ceuta – Gibraltar

Enotedenska dieta (brez prašička in brez vinca) je pustila posledice. Samo, da sem se vrnil na barko, me je začelo boleti koleno. Najbrž zaradi abstinence. Ali pa morda zato, ker sem se v trdi temi zložil po štengah v barko in s kolenom trefnil direktno na ventil. Podnice sva pred odhodom pustila odprte, pametno!

In koleno boli še zjutraj. No, kaj hujšega zglada ne bo, le zunanja poškodba. Vesna v šoping hrane in pijače, jaz v šoping interneta. Oba sva uspešna - v zapravljanju denarja. Vesna pritroga poln avto. Dobesedno. Edino šoferski sedež ni bil zabasan z robo. No, nekje je vendar morala sedeti. Vrneva še avto in pot pod noge. Ob dveh popoldne! Čista bonaca je in najprej se odpeljeva v Maroko po gorivo. Deset milj se za to razliko v ceni že splača zapeljati.

Marina ima zasut vhod in izkopen kanal, ki ni najbolj označen. Ok, je - če veš čemu služijo bojice za vhodom. Mene so bolj spominjale na privezne boje, kot na plovci, ki označujejo kanal. Kakorkoli, priveževa se na črpalki, natočiva nafto in plačava z evri. No, malo pogajanj je bilo potrebnih glede tečaja, a vseeno, 70 centov za liter je dobra cena. Posebej, če se natoči dobrih 400 litrov. Kakorkoli, izredno enostavno. Nobenih mejnih formalnosti, policajev ali potnih listov. Ali še česa bolj travmatičnega. Nič. Prideš, natočiš, plačaš in odideš. Kot bi bil v Uniji.

Pa v Gibraltar. Tokrat je preliv za tukajšnje razmere dokaj prazen, le s štirimi ali petimi velikimi ladjami se srečamo na manj kot pol milje. Je pa zato sidrišče pred luk zabasano. Tega, da so prekooceanke sidrane v parih (ali celo po tri skupaj) še nisem doživel. Na sidrišču je očitno premalo prostora, da bi lahko bila vsaka ladja sidrana za sebe. Ob mraku vplujeva in po VHF nama sporočijo, da so sori-bat-vi-ar-fulil-bukt-traj-tumorou. Ok, kaj pa moja potrjena rezervacija? Nič ne vejo o tem, ampak, če je pa tako, potem pa prostor je. No, ja...

Gibraltar, mi prihajamo

Mediterran 2011

Gibraltar

5. oktober 2011, sredo

Gibraltar

Če včeraj niso nič vedeli o prostoru za nas, danes nič ne vedo o pošiljki. No, dobro, itak imamo še toliko drugih opravkov, da zaenkrat ni panike, tudi če bo kak dan kasneje. Vesna v pogajanja z dohtarji za cepljenje, jaz v boj s čendlerji. Skoraj nič ne dobim, pa se vseeno znebim stotaka. Pa še tisto, kar imajo, je tako drago, da želje in potrebe reduciram na minimum. Že pred tremi leti sem bil močno razočaran nad ponudbo v tako opevanem Sheppard's Chandlery Shopu. In tudi sedaj ponudba ni nič boljša. Nabavim pa verigo, da bom v prekomorskih deželah lahko z njo branil dingija pred nepridipravi. In s to verigo v nahrbtniku potem racam po mestu cel ljubi dan. Kretenček! Zato, ker se mi na začetku ni ljubilo narediti dvesto metrov od trgovine do barke.

No, prav hudo uspešen v svojih prizadevanjih tudi potem še nisem. Kaj dosti ne uredim. Rigging mojster ima čas čez tri tedne, inoxar tudi (se mi zdi, da je to ista oseba), dobim še naslov in telefonsko cifro drugega inox mojstra, ki pa ima telefon - izključen. V ofisu (ve se, kakšnemu) ga pa tudi ni. No, še dobro, da ni paketa že danes! Vesna je v šestem poskusu le uspela najti zdravstveno organizacijo, ki naju je zmožna cepiti. In ob štirih popoldan je njen trud poplačan. Bolj rečeno, drago plačan! Še dobro, da je bila maroška nafta tako poceni in nama je ostalo nekaj malega penizov. Pojeva še "spare ribs bbq", ki razen zvencega imena (meni po anti-pujsnem tednu še posebej) ne nudijo ničesar drugega. Z drugimi besedami, tako zanič rebrc ne pomnim! Na koncu le najdem inoxarja in se zmenim za naslednji dan. No, mislim, da rešitev zame ima. Vsaj nekaj.

Po vsem tem sledi službeno delo na barki. Cel šiht naredim do dveh ponoči, ko napišem še te vrstice. Pa se nič ne vidi. Delo se mi samo kopiči. In potem padem samo še v globok spanec.

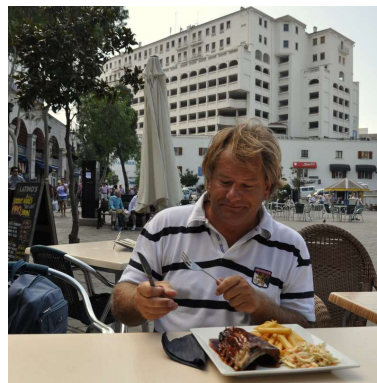
Irish town v GIB

same štacune

main street v GIB

in po tednu dni ribs na pravi način

6. oktober 2011, četrtek

Gibraltar

Spiva do devetih. Ob desetih imava frizerja. Frizerko! Štiri dekline se vrtijo po salonu, dela pa samo ena. Angležinja. Ostale so Španke. In strank ni, uletavajo pa kolegice na klepet. V španščini sredi angleške kolonije. Churchill bi se v grobu obračal, če bi zvedel za to! In punce v svojem poklicu neskončno uživajo. Frizeraj je poln ogledal. Takih preko cele stene. Kaj lepšega za samovšečna dekleta, ki pa, roko na srce, mojega pogleda ne bi niti malo pritegnile, če bi bil v njihovih letih. Kakorkoli, ne glede na silno posadko frizeraja, sva midva na vrsti - lepo po vrsti. Ob enajstih in četrta sva postrizena.

Potem jaz (veselo) na delo, Vesna v lov za robo. Nekaj le uspeš zbrisati s to-do liste, ko me s pomola pokliče - Zagrebčan. Softverist, ki tava po svetu, poročen s Slovenko, Primorko. Za banke dela, tudi NLB. Eh, eno flaško (Štajerca!) bova pa že odprla! Pa je niti pol ne spijs, ko se vrne Vesna z robo. Razkurjena do konca. Pol Gibraltarja je prehodila, da jo je dobila. Informacije, ki jih je dobila v recepciji marine so bile čisto napačne, malo težav je verjetno povzročila živčnost, ker so jo pošiljali od vrat do vrat in rezultat je bil, da so jo na meji skoraj zaprli zaradi ilegalnega prebega v Španijo. Pa samo gibraltarsko carino je iskala... na španski meji policajka ni znala niti besede po angleško.

In pavza je zame končana. Vesna nato v šoping objektivna za fotič. Še celo nekaj cenejši je, kot v Ljubljani v akciji. No, vsaj nekaj, kar ni dražje. Že samo to je dosežek zase. Jaz pa najprej do inox mojstra, da mu pokažem nosilec antene in se zmenim, da mi naredi do jutri dopoldan. Najprej je bilo v ponedeljek, potem jutri zvečer in na koncu jutri dopoldan. E, pa da vidimo. Nazaj na barko. Na vrsti je branje nekaj sto strani dokumentacije, vlečenje kablov in montaža receiverja. Pa ne dokončam, noč je tu in z nočjo potreba po prehranjevanju. In pinti točenega piva! In po večerji me na pomolu pred barko ustavi - inox mojster. Prinese mi robo. Predčasno. Ej, a se to ne dogaja samo v pravljičah? Ali morda sanjam? Verjetno sanjam. Skoraj sigurno sanjam! Cena je namreč nižja od pričakovane.

oštarija pred nosom barke

pogled na marino bay

office marine bay

7. oktober 2011, petek

Gibraltar

Dopoldne mine v vlečenju kablov in šraufariji satelitske opreme. Potem se pa neskončno zabavam s testiranjem zadeve, ki mi ne dela - vključitev satelitske opreme v moj wifi hot spot. Ko sem lažji za pol kile živcev in je ura že popoldan, opustim to try-and-fail metodo, postavim zadevo po defaultu (en satelit, en računalnik, en telefon, en narod ... aja, ne, to zadnje je iz drugega štosa). To mi je itak delalo že takoj na začetku. Hic! Pa še test. Priključim se preko satelita na domač server (deluje), pokličem representative office JKK (deluje) in na koncu še sprejemem klic iz daljne dežele (tudi deluje). Skratka, vse je kot v pravljici. In če k temu dodam še, da sem se takoj po uspešnem testu napolnil (no, sva se skupaj z Vesno) na ... ve se kam! Za nepoznavalce tukajšnjih razmer, kar pa noben pošten Slovenec ne bi smel biti, je to all-u-can-eat južnoameriška gostilnica. Pojedel sem ogromno mesa (od šestih hodov so bili trije kraljevski, yesss!) in spil nekaj pint piva.

In potem nazaj v kruto realnost - na delovno mesto. Na wifiju. Odgovarjam na maile in popravljam program za plače. Katerič že? Vesna malo v šoping, da skuri, kar je za skurit ostalo. Jaz se pozabavam s softveri za vreme in podobnimi štosi. Mislim, da bo vse klapalo. No, upam. Jutri zjutraj izplujeva. Izplujeva iz znanega sveta. No, vsaj nama je nadaljevanje poti - pot v neznano. V Gibraltarju sva bila najdlje z barko. Ok, najemi za en teden ne štejejo. Od tu dalje je vse novo. Upam, da tudi zanimivo. Vsaj Španijo sva oba kar težko prenašala. Ma, mi je žal, da je nisva pasirala. Iz Ibize v Ceuto. Takrat še nisva imela neta na odprtem in sva morala ob obali, da sva lahko delala. In ob obali je ponoči zelo zoprno pluti. Vsaj eden mora biti buden. Danes bi verjetno naredila drugače. Ampak je, kar je. Do Madeire imava slabih 600 milj in v kakih petih dneh bi morala biti tam. Bomo videli...

Mala

za marino je letališka steza

Mala ima novo anteno

v GIB imajo včasih tudi sončni zahod

pa še ena večerna z novo sat.anteno

Atlantik 2011

Madeira

8. oktober 2011, sobota

Gibraltar - Porto Santo (1. dan)

Tretjič sva v Gibraltarju in tretjič imam enak vtis. Tukaj živijo samo opice in Angleži (in gastarbajterji Španci) in nikakor ne morem ločiti med njimi. Po napovedi se veter ponoči dvigne in zato sva se sinoči na recepciji zmenila, da odideva zgodaj zjutraj. Nou-problem-sejlor-vil-asist-ju-his-hir-tventifor-aur. In sva plačala (števec elektrike so malo navzgor zaokrožili, pa je bilo). Rad bi šel čim prej, takoj po LW Gibraltar, ker imam tako dlje ugodne tokove skozi preliv.

In ko zjutraj marinerotu rečem, da je sedaj on glavni na sceni, tega nikakor ne razume. Mala je privezana bočno čisto na koncu ozkega kanala. Tako, kot smo pristali. In jo je treba obrniti za 180 stopinj in izpluti. Tukaj je vse skupaj široko enih 15 metrov, vmes je pa kanal zabasan s privezanimi barkami in prehod ni širši od petih ali šestih metrov. In veter me stiska točno na pomol. Ni variante, da brez pomoči marinerota v dingiju splezam iz te luknje. Ampak. Ta marinero je samo dežurni, on ne zna voziti dingija. Šofer pride v službo ob pol devetih. Ah, ja. No, pride ob devetih, sindikat tukaj je očitno zelo močan. Kljun na špago, jaz odrivam od obale krmo in vžigam motor v vse smeri in Mala se obrne na mestu. In izpluje.

Jadra gor, pipico in pivo v roke! Lepo pokrajšana in v ugodnem toku na morju brez vala (hvala toku!) drsiva med 8 in 9 vozli napram zemlji. Po dveh urah je najlepšega konec. Mediteran naju je pospremil res čudovito, Atlantik malo manj prisrčno sprejel. Veter se dvigne na 5-6 in po nekaj kombinacijah se izkaže močno skrajšana genova brez glavnega jadra za najboljšo (izmed slabih) variant. Mala doseže v prvih 24 urah plovbe na tak način solildnih šest in pol vozla povprečne potovalne hitrosti in prepluje slabih 155 milj. To je za dodobra zaraščeno in polno naloženo enajst metrsko barko čisto spodobna dnevna razdalja. Vendar, za kakšno ceno! Rola naju, kot bi motorirala. Val je od zadaj in od strani. Zmagovita kombinacija za nemogoče pogoje. In vala je kar nekaj, ko se neugodno seštejeta obe komponenti, ga zna biti nekaj metrov. Imela sva v načrtu delo. Nou-vej! Računalnika ne uspem prižgati niti, da bi preveril vreme, kaj šele za kaj drugega. Še najboljše je dremati v salonu ob jamboru.

čao Mediteran

gužva na sidrišču GIB

to je pa tako, ko kapitan spi, nas Italijani prehitijo

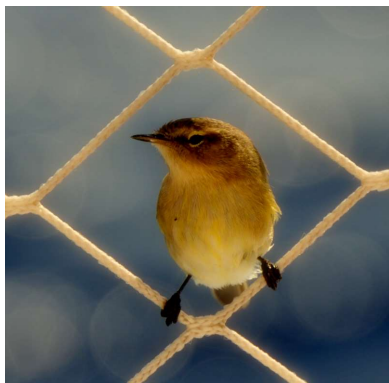
9. oktober 2011, nedelja

Gibraltar - Porto Santo (2. dan)

Promet, ki je bil skozi preliv obupen, se počasi redči in že po sto miljah sta AIS in radar več ali manj prazna. Danes pa že na trenutke čisto prazna. Tu in tja se mimo še pripelje kakšna ladja, to je pa tudi vse. Na radarju sicer enkrat opazim kakih osem milj stran nekaj, kar bi lahko bil ribič ali pa druga jadrnica (morda so to oni Italijani, ki so naju prehiteli včeraj popoldan) in v daljavi vidim luč (ko vem, kam gledati), vendar tudi ta lisa po pol ure izgine z zaslona.

Čez dan nama je družbo delal čisto majhen ptiček. Celo popoldne se je na ograjici presedal z mesta na mesto in proti večeru odletel svojemu cilju naproti. On očitno noče na Madeiro. Tudi prav. Še sama s sabo imava preveč opravkov, da bi se ukvarjala s slepimi potniki, si rečeva na glas. Ampak, kakor koli gledam, je to prijetna popestritev samotne plovbe. In obema je bilo, ne glede na uradno stališče, kar malo žal, ko je odletel in sva spet ostala sama.

Morje in veter pa ostajata še naprej do konca neprijazna. Veter (in njegov val) točna krma. In drugi val, ki se vali iz Biskajskega bazena mimo Portugalske, z desnega boka. Res, nemogoča kombinacija. In ne jenja vse do sredine noči. Potem je bolje. Tudi spati se da. Naštímam alarme in odideva na zaslužen počitek. Noč bo dolga, dan se tukaj naredi šele proti deveti uri enkrat. Hja, ure bo treba prestaviti na nov časovni pas, pa bo spet vse po starem. Tukaj. V Ljubljani pa bodo ljudje začeli delati, ko bomo mi še globoko spali.

zelo, zelo majhen ptiček počiva na mreži Male

10. oktober 2011, ponedeljek

Gibraltar - Porto Santo (3. dan)

Ja, danes je vse čisto drugače! Vala ni več, vetra je dopoldan sicer še nekaj, potem pa tudi ta pade na vsega 2-3 Bf krme in jadra samo še opletajo. Edina pametna rešitev je, da jih pospraviva. Čas je, da prižgeva motor in nafilava akumulatorje. Avtopilot v včerajšnjem roller coasterju jih je dodobra izpraznil. In lahko začneva z delom. In ribolovom. Včeraj niti pomisliti nisem mogel, kako bi ribo, če bi se slučajno ujela, sploh spravila na palubo, kaj šele, da bi jo pripravila za v ponev.

In ko smo že pri ribi, ena se je že ujela. Majhna tunica, taka porcijska. In sva jo tudi že pojedla. In mejlamo se na veliko, kot da je to tukaj čisto poceni. Pa ni. In tako gre dan k koncu. Še dobro, da ga bo konec šele okoli devetih zvečer. Vetra čez dan ni bilo nič, nekaj malega ga je napovedanega za ponoči in jutri, bomo videli...

In smo videli. Vetra sicer ne, zato pa še eno ribo. Spet je to porcijska tuna. Za pašteto bo. Morje je že čisto mirno, če odštejemo dolg val, ki se vali s severa, ki pa sploh ni moteč. Tudi temperatura morja je spet zlezla preko 25 stopinj. Še včeraj sem razmišljal, da bi ponoči oblekel jadrarno jakno, pa sem danes spet v kratkih hlačah. Prav prijetno.

sramota za Atlantik - tako majhne ribe

11. oktober 2011, torek

Gibraltar - Porto Santo (4. dan)

Če še včeraj ladij ni bilo, so se ponoči spet pojavile. Kar nekaj jih je šlo tako blizu, da so sprožile alarme. Ok, jih imam nastavljene zelo konzervativno, a vendar. Tudi z dnem, ki se nam je naredil šele po deveti uri dopoldan, se promet ne umiri. Ne dvigne pa se niti veter. Mala dosega pri 2 Bf krmnih vetrov hitrost vsega okoli 3 vozle. Ne glede na to, vsaj tišina je čudovita. In morje ima spet preko 26 stopinj...

Morje ima kmalu stopinjo več, veter pa kak Bf manj. Spet je glavni v vasi naš Yanmar. Do večera, ko se končno dvigne idealen veter. Med 2 in 4 Bf ga je z boka. Do cilja! Mala lepo drsi po mirnem morju, v zadnjih 12 urah je bila povprečna hitrost spet preko šest vozlov. Lepo delava cel dan in vmes malo za razvedrilo ujameva kakšno ribo. Majčkene so te Atlantske tune, majčkene. Dve za eno škatlo paštete. Ok, saj te paštete imava sedaj za 14 dni, če jo bova pridno jedla. A vseeno, iz Mediterana smo navajeni na drugo vrsto tune. Tudi okusnejše so sredozemske - te tukaj so take, kot Rio Mare.

12. oktober 2011, sreda

Porto Santo

Tako lepo smo pluli, da sem moral malo zabremzati, da nismo pristajali ponoči in predvsem preden se marina ojača s posadko, ki nam bo povedala kam naj gremo. No, prvi vtis ni bil najboljši, na VHF se ne javijo (kasneje komuniciramo - s tehniko torej ni bilo nič narobe). Na telefon pa takoj in takoj je na pomolu mariner. In policaj. Pa nam pomagajo pri privezu, zaželijo dobrodošlico in Vesna s papirji do policaja, kjer je baje prav svetovljansko: tam so Tom Cruise, Silvester Stalone in celo Casanova. Sami policaji. Potem prideta do barke še luški kapitan in kapitanka. In gospa je polna smeha. Prav inteligentna mi ne zgleda, ampak s svojim obnašanjem in predvsem glasnim smehom pa vsekakor poživi dolgčas pontona.

Internet je tukaj samo v recepciji marine. Dve klopi imajo z mizama. In grem, za nekaj dni ne bi kompliciral in kupoval 3G dostopa. No, pa očitno bom prisiljen v to. Vsaj deset računalnikov je zloženih na teh dveh mizah in nekaj pogumnih optimistov stoji in čaka, da lahko svojo mašino postavijo na mesto nekoga, ki bo odšel. Temu bi lahko rekel, da so na waiting listi za internet. Samo predstavljam si lahko, kakšna je potem hitrost te povezave. Ne, spet bo treba v šoping neta.

In greva. Ob dolgi in prečudoviti peščeni plaži z zlatorumeno barvo peska. Dobrih 6 km je te mivkaste plaže, preberem nekje. In da se s to plažo ne more primerjati nobena na tej strani Atlantika. In le zelo redke na Karibih. Hja, moram se kar strinjat s tem. Tudi drugače je otok naredil na mene (ki imam rad vulkansko eksotiko kamnin) zelo dober vtis. Čudovita narava in urejene in čedne hiše. In predvsem to, da je otok majhen in ni vsrkan v vrtinec masovnega turizma. No, fant pri Vodafonu se s tem ne strinja in objokuje dni, ko ni bilo hotelov. Še deset let nazaj je bil otok oaza miru, sedaj pa luk-vat-dej-dan-tu-maj-ajlend. Kot, da bi poslušal pariškega slavčka. Še bi španciral naokoli, pa moram nazaj na barko in narediti, kar me čaka. Popoldan bo delaven, že vidim.

No, dober vtis naredijo tudi Portugalci, s katerimi se da vse pogovoriti. In - glej si ga no glej - saj se da govoriti še kaj drugega, kot le tisto, kar te je naučila mati. Kot bi bil doma. Vsi govorijo vsaj tako dobro angleško, kot je to navada pri nas. In še kje. In kot to ni navada v Španiji! In to na majhnem otoku sredi oceana. Otoku, ki šteje vsega skupaj pet tisoč prebivalcev. In pivo imajo dobro in večerje tudi...

ob polni luni sva prišla na Porto Santo

Porto Santo iz morja ob sončnem vzhodu

na eni strani marina, na drugi peščena plaža

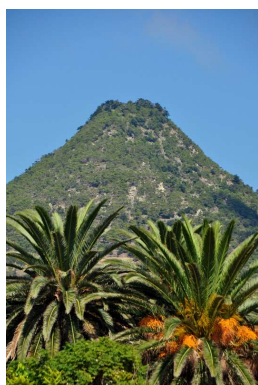
pa še ena tipska; Mala je v marini

osrednji trg mesta

pa sta se mi Portugalca nastavila, da sem jih pritisnila

tipičen vulkanski hribček

majhna cerkvice na trgu

tudi tukaj aviacija s postavnimi fanti

peščena plaža od začetka pa do konca te strani otoka

sprevod ljudi s svečkami-cerkveni praznik

pred nosom nama je visela večerja

13. oktober 2011, četrtek

Porto Santo

Včerajšnja večerja je bila obilna. In dobra. Vsaj zame. Svinjina nabodena na palici, ki je obešena na stojalu sredi mize, direktno pred očmi. Ni lepšega pogleda! Ok, Vesna se s tem ni strinjala, sedela je nasproti mene in namesto njo, sem gledal meso. Ampak, saj ga je tudi ona, mar ne? In jesti je treba hitro, sicer se meso takoj ohladi, ko takole binglja na vetru. Nobene finoče. I meni težko, jaojme!

Zjutraj pa v šoping interneta. Dva paketa ponuja Vodafone, takega z omejenim časom dostopa in takega z omejeno količino podatkov. Prvi, s ceno enega evra na uro, ni niti najmanj primeren za nas, drugi, s ceno enega evra za 100 MB, pa je najcenejši do sedaj. Samo, kaj, ko ima tale poslovalnica tukaj samo prve vrste paketov. Ampak. Obstaja še ena finta. Kupim lahko časovni paket in ga kasneje upgradeam v količinskega. OK, pa tako. To v moji buči pomeni samo, da me tisti GB stane 20 in ne več 10 evrov. Ma, saj je primerljiva cena, kot drugod. Prav, pa tako. Ja, samo najprej je pa treba skuriti onih 10 ur. In smo kurili in skurili. In zato sem moral danes še enkrat v trgovino. Ah, ja...

Pa na poti rentam bicikel. Samo še enega so imeli. Otok mi zgleda raven in bicikel je prava stvar. In res je raven. Ob plaži. šest-ali-toliko km v eno smer in še nazaj lepo po kolesarski stezi. Ni pa tukaj kaj bistvenega za videti. Hoteli, večinoma s štirimi zvezdicami in nekaj malega gosti. In čudovita plaža! Na koncu ceste je - obračališče. In turistka, ki trenira za miss sveta. Tako pozira svojemu fantu, očitno najboljšem fotografu na svetu, da sem ju moral še sam škljocnit za spomin.

No, če je bilo prejšnje bicikliranje prijetno, pa nadaljevanje nikakor ni več. Še na drugo stran se odpravim. Okoli otoka. Ceste so odlične, neprimerljivo boljše kot na primer na Panteleriji, ki je precej večji otok. Da ne omenjam Korzike! Kot bi se vozil po Avstriji. Tudi hribi so taki. Paso za pasom. Sovražim pasote! Na koncu, po treh urah kolesarjenja po nenaseljenem in povsem pustem delu otoka (predvsem pa delu brez oštarij!), le pribrcam do barke in pijem in pijem in pijem... Vodo.

Je bila pa pot zanimiva - vseskozi je pokalo okoli mene. Streljanja še med vojno nisem slišal niti približno toliko, kot ga je bilo sedaj. Lovci so imeli pogon na nekaj, kar nisem uspel ugotoviti, kaj. Sicer vem, kako se živalci reče v portugalsščini, samo mi to nič ne pomaga. Po gestah lovca, ki sem ga povprašal, bi bili lahko zajci. Videl pa nisem nobenega, niti živega, še manj pa uplenjenega. In lovcev je bilo nekaj deset, morda celo sto. Vseh prebivalcev otoka je pa 5.000. Očitno so tu vsi lovci, ribiških čolnov sploh nimajo. No, saj je vseeno, za gostilniško prepucavanje je oboje enako primerno.

Ja, še ta zanimivost. Porto Santo je v osnovi gol otok. Vse kar je vegetacije je posadil človek. In gozd je posadil po vrhovih hribov. Tam so tudi lepo označene gorske poti. No gore so tipa Šmarna gora, da ne bo pomote. In pri nas je tja gor speljana divja pot, tukaj je vse urejeno. Tudi vodo dela človek. Dve veliki desalinizatorski tovarni sta na otoku. Tisto malo vode, ki pade kot dež pa vestno ujamejo in hranijo v nekaj bajerjih, ki so ujeti med hribi. Zgledajo kot da so namenjeni za umetno zasneževanje smučišča.

Vesna, ki je delala čez dan, se odpravi na ogled otoka pozno popoldan. S taksijem. Ej, ji je bilo prikrajšano brcanje v hribe! Popoldne pa je skočila na plažo samo toliko, da poizkusi kakšen je Atlantik in pravi, da je malce hladnejši, ostalo pa nič posebnega.

Drugače pa, mala po portugalsko pomeni kovček, bolje to kot pa po špansko slabo.

Sam se pa usedem za mašincó...

Tone je šel s kolesom v hribe

urejeno mesto

morje, sredi morja še manjši otoček

korito

pogled na marino z vrha hriba

Mala ima spet žehto obešeno

pogled na svetilnik

neaktivni mlini na veter s pravimi konji

redko poseljen otok

na pomolu jadralci narišejo in napišejo, da so bili tu

jaz pa nisem imela barve, pa napišem kar v mivko

Tonetova manekenka

14. oktober 2011, petek

Porto Santo - Quinta Do Lorde (Madeira)

Današnji dan se je lepo začel. Nobene panike z maili. Za spremembo. Vrnem kolo, Vesna naredi clearance in počasi odpeketava proti Madeiri. Tole počasi je dobesedno. Vetra je 3 Bf polkrme in Mala pluje s hitrostjo 4-5 vozlov. No, pa saj imava čas. Do današnjega cilja je manj kot 30 milj in midva imava pred sabo celo popoldne. Je pa zato vetru primerno morje, skoraj povsem mirno je. Vesna pripravlja fotke za dnevnik, Porto Santo bo okrašen s slikami še danes. Jaz pa v miru popravim dingija, ki sva ga poškodovala v Ceuti, ko sva ga vrgla na palubo za tisti teden, ko naju ni bilo. In malo še naštudiram internetne providerje na Kapverdih in Karibih. Nimajo 3G. Hic! Vendar, na Karibih je precej običajen že 4G, 3G so preskočili. Mogoče si pa kak 4G router omislim, bom še videl...

Lepo priplujeva do marine Quinta Do Lorde na vzhodnem delu Madeire. Do šestih popoldan naj bi delali, pa ob 17:59 (sva točno planirala plovbo, ni bil slučaj) ni nikogar več v recepciji. No, marinero je in ta naju pričaka z dingijem pred vhom in pospremi do priveza na finger pontonu. In naju tudi lepo priveže. Pove še kje je recepcija, kje so sanitarije in kje je kafič. Še to doda, da je koda za žensko kopalnico 1313 in moško 1414. In da je za varnost izvrstno poskrbljeno, se še pohvali. Na koncu pontona so vrata. Taka, z magnetno ključavnico. Nihče ne more niti noter, niti ven. Tudi midva ne, dokler jutri ne dobiva svojih ključev. Še dobro, da nama je povedal vse te silne kode...

In nobenega maila. Nič dela! Po res dolgem času je to večer, ko imam časa na pretek. Gledam televizijo! Vojna zvezd 3. nadaljevanje.

svetilnik pri Madeiri

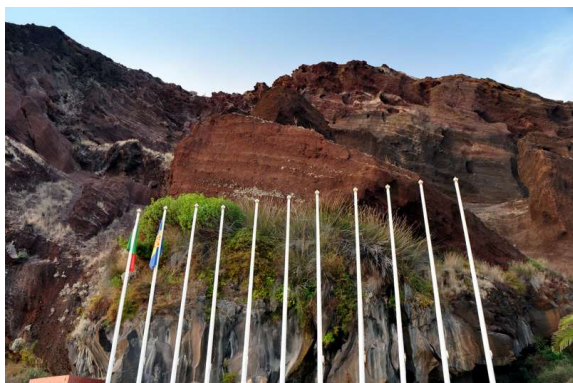
tukaj za spremembo tudi kakšen ribič

Mala varno zaklenjena v marini

marina Quinta do Lorde

vulkanske barve kamnin

pa še enkrat marina

15. oktober 2011, sobota

Quinta Do Lorde - Porto Moniz

Zbudim se pozno in Vesne ni več na barki. Ureja formalnosti in rihta rentiča. Ob enajstih bo. Ampak. Minuto pred enajsto pride marinero. Lepo prosi, če lahko obrnemo barko tako, da bo s kljunom obrnjena proti pontonu. Je tako ozek prehod, da bi se lahko kdo podrajsal po našem sidru, ki da preveč štrli iz linije ostalih bark. In se malo potoži jesterdej-ju-told-mi-jor-bout-is-ileven-mitr. Ja, saj je. Jes-sr-bat-vit-dejvic-end-pletform-end-enkor-is-mač-mor-den-tvelv-mitr-end-ic-tu-long-for-dis-pontun. Hja, če bi šel na večje pontone, bi pa več plačal, saj mi je jasno. No, barko obrnemo in marinero se pošteno potrudi pri tem. Vzame pa mi to opravilo vseeno krepkih deset minut - da so vsi štriki, fenderji in ostalo kablovje na mestu.

Pa gremo. Tukajšnja Micra je neprimerno bolje ohranjena, kot Fiesta iz Ceute, pa imata oba avta šele nekaj manj kot štirideset tisoč kilometrov za sabo. In cena je tudi enaka. In še to: Fiesto, dizlaša je treba ves čas šaltat (ma, komu se to ljubi delat!), saj vleče le v področju od dva do tri tisoč obratov, vse ostalo je tema, pod dva tisoč celo tema, kot v rogu. Tale bencinarček je pa kot je treba, malo nad tisoč začne in dela vsaj do štiri. Tako ga šaltam, kot sem navajen: druga, tretja, peta. Fiesto pa - ni bilo variante da speljem v kateri koli prestavi, razen v prvi. Pa še takrat mi je znala crknit, če sem dal premalo gasa. No, je pa še druga plat medalje. Kilometer vožnje v Maroku me je stal 3 cente, na Madeiri pa 12 centov. Za to razliko v ceni sem pa lahko malo bolj prizanesljiv. Do Fieste? Ne, do cene goriv v Maroku!

Kakorkoli, najprej si ogledamo bližnjo okolico, potem pa čez hribe in doline na severno stran in po severni strani otoka od mesteca do mesteca. Prav izrazite naselbine to niso. Prej bi rekel, da so dali imena naseljem, ker je pač taka navada. Hiše se več ali manj raztresene celo pot levo in desno in se od časa do časa malo zgostijo - in to je naselje. Arhitektura ni kaj posebnega, malo manjka portugalskega pridiha. Je pa daleč od tega, da bi bila grda ali dolgočasna.

Biser otoka je narava. Ta je prečudovita. Divja, je prenežna beseda! Bazaltne in druge magmatske kamnine so ohranile previsne stene, poraščene z bujno, skoraj tropsko, vegetacijo. To niso borovci, ki smo jih vajeni. Skoraj izključno so to listavci, obraščeni z ovijalkami, pod njimi pa bujno grmovje in razne vrste praproti. In vmes take in drugačne palme. Pravi pragozd. No, tam, kjer ni vmes posegel človek in ga posekal, jasno. Tam so njive, pa nasadi bananovcev in drugih, nam eksotičnih, vrst sadja. Marakujo sva kupila ob cesti, pa nekaj, kar sem prvič videl - pineapple banana mu je rekel prodajalec. Ja, vegetacija tukaj je res nekaj fenomenalnega za nas, ki smo vajeni golih otokov in ki so nam celo mladost prali možgane, da so dalmatinski otoki najlepši na svetu. Hrvaškim otrokom na žalost to še vedno počnejo. Vode in rož je

tukaj kot v raju. Že ob cesti je rož polno, celo nekaj orhidej sva videla, pa strelcije in podobne rajske cvetove tudi. Ko pa človek pride do urejenih vrtov, je pa sploh-in-oh. In v teh ozkih in poraščenih (bolje rečeno zaraščenih) dolinah (spet, bolje rečeno soteskah) tečejo čisto prave reke. Kadar tečejo. Dostikrat padajo. Slapov je, vsaj na severozahodnem delu, toliko kot na Norveškem. In neredki padajo nekaj deset, morda celo sto metrov neposredno v morje. Res lepo!

In v te previsne stene je vklesana cesta. Ja, dobesedno vklesana! No, ko smo ravno pri cestah, to so stare ceste, nove se skrivajo očem. Praktično cela severna obala je povezana s hitro cesto. Pod zemljo. Praktično je vse skupaj en sam tunel. Bi moral preveriti uradne podatke, ampak takole po občutku je vsaj 90 odstotkov ceste v predoru. In po karti sodeč je na južnem delu otoka enako. In še kje.

Plaž ni. Pika. Tisto malo, kar jih je, so pa prodnate in res samo za silo uporabne. Samo v Seixalu (menda se v portugalščini x izgovori kot š, ampak nama je bil izgovor ks bolj všeč) sva videla eno, morda sto metrov dolgo, plažo s črno mivko. Za valobranom.

Je pa zato v Portu Monizu zanimiva rešitev pomanjkanja kopalnih površin. Magmatske skale so z morske strani "zajezone" in v taki umetni "laguni" je kopališče. No, seveda, bazeni tudi tukaj rešujejo problem plaž. Tudi v najinem hotelu je eden. Pa jacuzzi in savna tudi. In bar in WiFi. In še kaj. Soba je tipično štirizvezdična. Vse skupaj z zajtrkom za 23 evrov po osebi. V centru Porto Moniza. In kako sva to našla? Na večerjo sva se ustavila, pojedla njihovo super-truper specialno ribo. Če se mene vpraša, je približno tako zanič, kot pohan oslič v tovarniški menzi. Ampak, okusi so različni, jasno. In cene tudi. Tole prehranjevanje naju je stalo slabih trideset evrov, sicer na prominentnem delu letovišča, vendar v čisto običajni restavraciji s plastičnimi stoli. Na terasi. Med večerjo sva ugotovila, da bo kmalu noč in da imava do barke krepkih 100 km. In da so tukaj, vidi čudo, tudi hoteli. In sva stopila kar do prvega in - rezultat je znan. Ponujena cena je bila taka, da res nisva imela ksihta začeti s pogajanjem. In tako je šla Vesna po večerji v bazen, jaz pa na pivičko in k pisanju dnevnika. In ko vse to napišem in je ura blizu pol enajstih zvečer, le preverim kako je z Vesno. Sama je v bazenu in še plava ter se namaka v jacuzziu, čeprav je bazen uradno odprt le do desetih zvečer...

pešpot 3 km z lepo z lesom obito stezo

klifi na vzhodni strani Madeire

bujna vegetacija na severu otoka

hortenzije kar tako ob cesti rastejo

prodajalci sadik lilij, orhidej ipd na cesti

vsaka ped zemlje skrbno obdelana

hiše v vasici Santana - danes zgolj v turistične namene

pri nas božične zvezde v loncih, tukaj grm

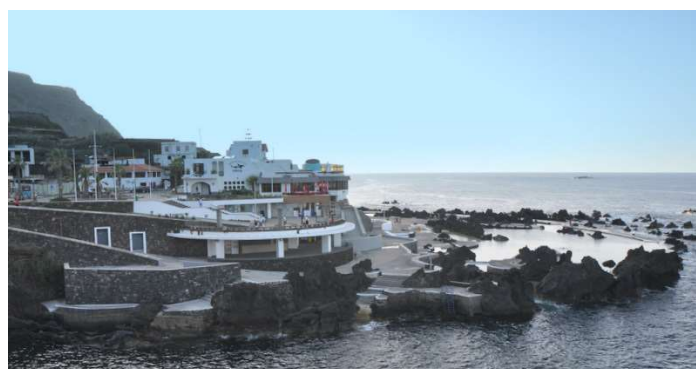
kmetijske površine in za turiste bazeni

bazeni v Porto Moniz

Porto Moniz

restavracija z bazenom in možnostjo dostopa do morja

16. oktober 2011, nedelja

Porto Moniz - Quinta Do Lorde

Po zajtrku greva v hribe. In na poti naju zmoti kaŝipot za teleferico. No, pa si jo oglejva. Res je kaj za videt! 450 metrov nad morjem je zgornja postaja, spodnja je na ozkem platoju ob morju. To je edini dostop do tja. Še z morja se ne da, ni luke. In prepad je popoln. Samo 3 evre je vozovnica, pa me (kljub smučarskim izkušnjam) prav čisto nič ne potegne, da bi se peljal v to globel. Vesno tudi ne. Spomin na prvo voŝnjo z roller coasterjem je še vedno preveč živ, pa je od tega že skoraj trideset let. In tole tukaj mi zgleda še bolj scary.

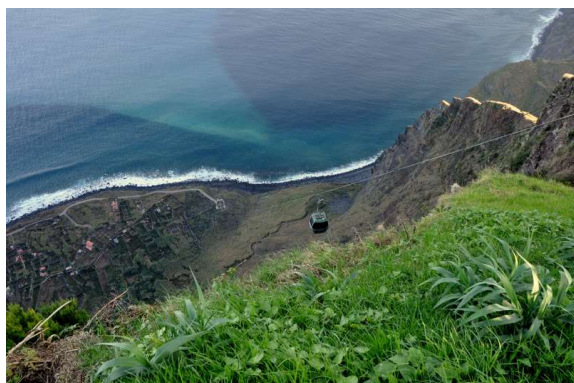
Peljeva se po vrhu Madeire. Dopoldan sva izkoristila, ker računava, da bo vreme boljše, kot kasneje. In res je. Tukaj gori je lep sončen dan, obronki pa se počasi že zavijajo v meglice. Ni pa narava več tisto, kar je bila ob morju. Bujni gozd zamenjajo najprej borovci, potem rušje in na koncu je vse skupaj samo še krš, na katerem se pasejo krave. In lovci. Kot na Porto Santu. Tudi naselbin ni. Edini živi primerki homo sapiensa so njegova podvrsta, homo sapiens turistikus. In pa homo sapiens venatonis. Pa saj niti ni čudno. Neverjetna atrakcija, ki je del Unescove svetovne naravne dediščine se skriva v teh globelih. Vodoravni slap! Piše, da je visok prek sto metrov. Ne vem sicer kako to mislijo, če je vendar vodoraven, a jim verjamem - če piše, je že res! Malo me zamika, da bi si ga ogledal, pa vseeno (ne glede na to, da tako piše) malo podvomim, da na tem koncu Madeira ne veljajo fizikalni zakoni, ki so sicer običajni po celem znanem vesolju. Morda je pa le težava v angleškem prevodu. Morda. Kljub odličnemu sporazumevanju praktično povsod, sem zasledil tudi napis, ki prepoveduje vstop kadilcem. Ne glede na to ali kadijo ali ne. In še kaj bi se našlo. In verjetno tale slap which falls horizontally tudi.

Še južno stran otoka prevoziva. Niti približno ni tako lepa, kot je severna. Morda je svetla izjema del stare ceste, ki vklesana v steno, pelje pod slapom in tudi skozi slap. Zastonj avtopralnica. Nekaj mestec ima svoje marine. Ali pa naj bi jih imelo. Eno so zgradili že pred šestimi leti, postavili nekaj pontonov in skupaj naj bi jih bilo za kakih 500 plovil. In to je tudi vse. Nikoli vseljeni objekti vidno propadajo. Kompleks, da otok nima niti ene plaže, pa na več mestih zdravijo z umetno navoŝeno mivko. Prijetno za noge in kopanje, a obupno za oči. Rumeno oranžna mivka sredi črnih vulkanskih skal? Ne, ne paše in pika. In bolj, ko sva se bliŝala Funchalu, slabše je bilo. Sao Martinho so več ali manj sami hoteli. Sicer niti približno ne tako nezgrauŝni kot na Kanarih, pa vseeno tipičen primerek mass productiona. Nekaj posebnega je le kraj, kjer se je rodil nogometaš Ronaldo. Ampak samo zaradi imena. Imenuje se Santo Antonio...

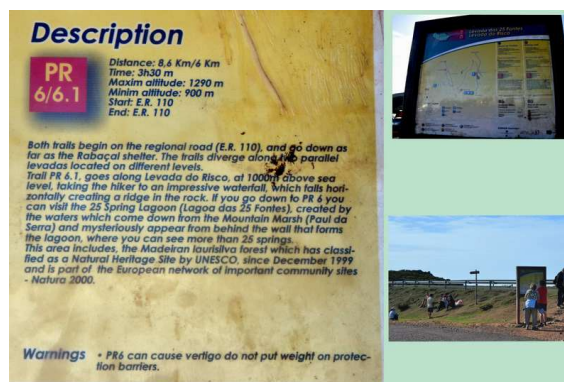
Vreme se je skisalo. To pomeni, da so se hribi zavili v oblake. In namesto še enega obiska gora, sva se držala bliŝe morja. Malo se sprehodiva po turističnih krajih, malo se ustavljava na miradourih in dan mine. No, saj kakšna stvar je za videt. Pogled iz Capo Girao, 580 metrov nad morjem (dobesedno nad morjem!) je impresiven.

Ni kaj, še en dan bova potrebovala rentiča. Funchal sva spustila. No, saj danes je nedelja in veliko stvari je zaprtih. Jutri bo bolj primeren dan za ogleda. Stvari, kot je trŝnica na primer. Ustaviva se sicer v marketu in nabaviva nekaj lokalnih dobrot. Espade (one ribe z grdo glavo, zobmi barakude in okusom po osliču) ne kupiva. In ko smo že pri barakudi - včeraj je moŝakar s pomola pred našimi očmi ujel čisto spodoben primerek te ribe. Vesna je bolj miroljubna in gleda, kje bi lahko nabrala kaj kistanja, ki ga je precej po gozdovih. No, če bi bili še jurčki, bi se že odpravila v nabiralno akcijo, tako pa...raje zavije v trgovino in kupi sadeŝ z okusom po - kolerabi.

Mailov ni bilo nič, ko se vrneva na barko. Lepo. Jutri bo torej miren dan. Dan za ogleda. Bomo barko rihtali v torek in na Kanare izpluli v sredo. Upam, da bo vreme...

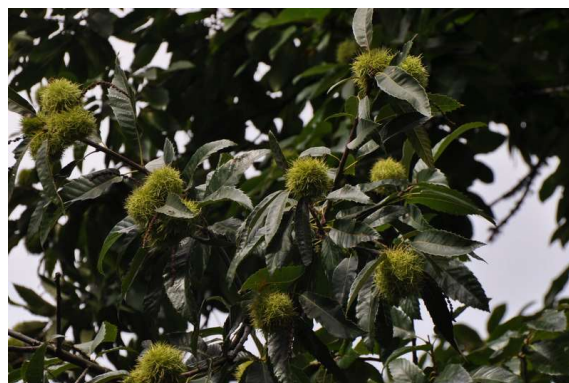
scary gondola

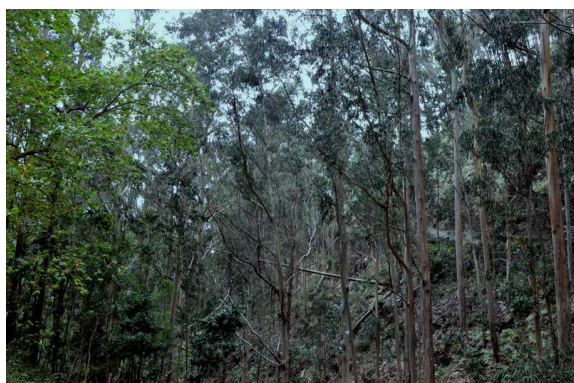
horizontalni slap, ki ga nisva šla v živo občudovati zaradi pomanjkanja časa

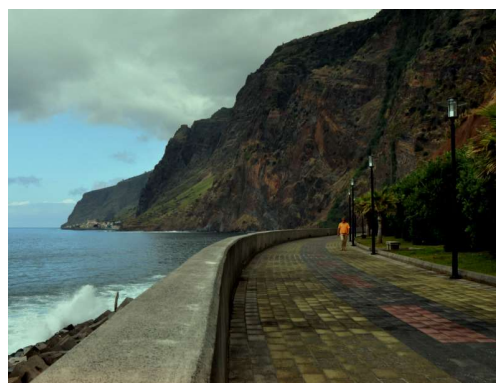
visoko v hiribih ni bujnega zelenja; samo krave in malo trave

kostanja kolikor hočeš v naravi

čisto druga vrsta vegetacije kot na severu otoka

lepa peš pot, ki se kar tako konča

hiše z bananovimi vrtovi

naravna avtopralnica na cesti

Cabo Girao klif visok 580 m

Espada - ribe z grdimi očmi, ker živijo 60 m globoko

plaža z navoženo mivko iz Maroka

bananovci - banane imajo čisto enak okus kot tiste, ki jih kupimo pri nas

17. oktober 2011, ponedeljek

Quinta Do Lorde

Rentiča ne vrneva, namesto tega podaljšava najem za en dan. V recepciji se hočem zmeniti tudi za popravilo booma, pa je mojster cel teden na - Porto Santo. Čakaj, čakaj, pa saj od tam so naju poslali sem. Ok, vse kar potrebujem, je nekdo, ki mi bo stisnil dva neta. Pustim fotko, kaj je treba narediti in grem. Če sem pošten, brez upanja na zmago.

Odpeljeva se v hribe. Ja, spet atraktivni razgledi, samo takih sva videla že veliko in prav globokega vtisa na naju ne naredijo. Deja vu. Poleg tega je pa še poraščenost otoka na južni strani slabša in (vsaj meni) narava zato manj zanimiva, kot prvi dan, ko sva se potikala po severu. Greva na Monte. Od tam bi se z žičnico peljala do botaničnega vrta, ki je na spodnji postaji te žičnice. Pa ne bo nič. Preden v labirintu ozkih in strmih ulic najdeva parking pri zgornji postaji sva že potisnjena v masovni turistični tok. Tok košar na kolesih, ki se vali od tu v dolino. Po dva domačina furata (bremzata) dva sedeča turista v pletenem vozičku - košari. Nič drugega nama ne preostane, kot da lepo voziva v koloni. Oni v košarah, midva v avtu. Lepo en za drugim. Neugodno! Še bolj neugodno bi se počutil, če bi bile vloge zamenjane in bi midva sedela v eni izmed teh košar in bila prepuščena na milost in nemilost znanju bremzanja teh dveh mojstrov v belih oblekah. Med avtomobili. In to na cesti s tako zlizanim asfaltom, da sem se celo za avto bal, če bodo gume prijele. In ta cesta je - strma. Strma!

Nekako se izmotava iz te zmešnjave in pripeljeva do vrta orhidej, ki ga za ceno 5 evrov obdelava v četrtr ure in nadaljujeva do botaničnega vrta, kjer nama 3 evri zadoščajo za kaki dve uri sprehajanja po hribu gor in dol. No, oboje je zanimivo, še posebej aviarj s pravo paleto papagajev. Kakih dvajset ar je pa sploh poglavje zase. Meni je bilo zanimivo.

Ampak, ura je že veliko in greva (končno) še malo v stari del Funchala. V vseh prospektih je opevan kot lep. No, da vidimo. Najprej na tržnico. Kakšno razočaranje! Totalno brez veze zadeva, namenjena blesavim instant turistom. Takih je očitno tukaj veliko, danes so bile privezane tri velike kruzerice. Ne market, suvenirdžinjska je to. Podobno, kot sva menila za medino v Marakeshu. Kupiva nekaj primerkov eksotičnega sadja (ki ga nikjer drugje ne prodajajo, torej ga domačini ne jedo!) in se raje napotiva na sprehod po ozkih uličicah. Sprehod je, jasno, treba jemati s kančkom soli - tukaj se vse dogaja v bregu. Stari del mesta je lepo urejen. To je pa tudi vse. Nič posebnega ni. Nič takega, da bi si trajno zapomnil. Še na večerjo in domov na barko. Ker sva parkirala v garažni hiši enega izmed shopping mallov, spotoma še nakupiva poln prtljažnik pijače - in ta bo verjetno že tista, ki bo z Malo romala preko luže.

vasica v dolini

naselja in vrtovi v terasah

ata se prav prisiljeno smeje

takole pred nama so se pa furali po zlizanem asfaltu

Funchal pogled iz vrha

botanični vrt

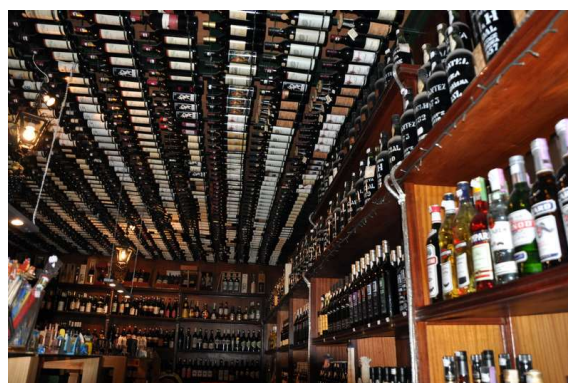
v centru mesta Funchal

Zarco je glavni , v ozadju lepa arh.banke

marina v Funchalu

vinska klet,ki bi si jo vsak želel imeti; ta je žal bila na tržnici

v botaničnem vrtu je vinska trta med zdravilnimi rastlinami; torej ?

v centru Funchala

18. oktober 2011, torek

Quinta Do Lorde - Isla Graciosa (1. dan)

V marini mi niso in mi ne bodo nič zrihtali okoli popravila booma. Po pričakovanju. Plan B, torej. Narediti je potrebno nekaj telefonov in Ivo mi podrobno pove kaj rabim, Janko pa to kupi. Stvari bo prinesel s seboj, ko pride čez nekaj dni. In potem lahko sam stisnem tista dva neta. No, če je tako, potem naju pa tukaj kaj veliko več ne zadržuje. Če bi imela avto, bi se sigurno zapeljala še kam, tako pa v tem, na pol zgrajenem, resortu nimava kaj početi.

Ob enih popoldan izplujeva na 270 milj dolgo pot do najbolj severnovzhodnega izmed kanarskih otokov, Isle Graciose. Nekako dva dni plovbe je do tja in če sredi dneva greva, sredi dneva tudi prideva. Kako drugače je tukaj kot v Mediteranu. Tam je 270 milj spoštovanja vredna razdalja in planiranje plovbe tesno povezano z vremenom. Tukaj pa... pihalo bo malo manj ali pa malo bolj kot 4 Bf iz (malo manj ali pa malo bolj) severovzhoda. Taka je napoved za ta teden. So pa napovedi precej bolj zanesljive in dolgoročne, kot jih poznamo pri nas. In če pihne, potem tudi tukaj resno pihne. Do nedelje imamo mir, potem gre motnja preko Atlantika in prileti v Biskajski zaliv s kakimi 9-10 Bf. In posledično naprej v Mediteran. Takrat ne bi bil rad tam. No, okoli Kanadov bo tako ali tako veter šibak, le smer bo spremenil na jugozahodnik. In od torka dalje spet vse po starem.

Rib ne loviva. Včeraj sva nabavila meso in Vesna si je kupila še školjke. Pomočiti trnek v vodo pa v teh vodah vedno predstavlja kar visok potencialni riziko, da ujameva ribo. In potem jo morava jesti, midva pa že imava hrano za večerjo. Morda loviva ribe jutri.

Od popoldan dalje smo spet na satelitu. Do četrтка, ko se priklopimo nazaj na zemeljske sisteme. Takrat na španski Vodafone.

Kanarski otoki

letališče na stebrih; pod njim pa suha marina in parking za avtomobile

ptički iz botaničnega vrta v Funchalu

klopi s poslikanimi ploščicami v Funchalu

malo cvetja iz orhidejskega parka

lepi Rolando tudi na fuzbalskih mikicah

eksotično sadje in visoke cene na tržnici v Funchalu

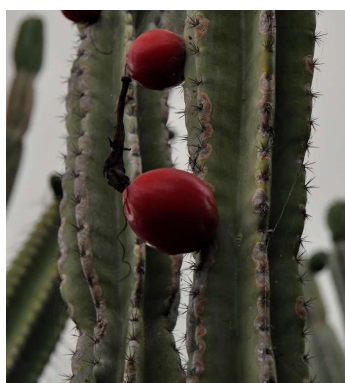
banana-ananas zeleni sadež, ostalo marakuje različne vrste

tuneli vsepovsod na otoku

51 let že obstaja ta botanični vrt v Funchalu

sadeži iz te vrste kaktusa so odlični za jesti

štrleče skale blizu Porto Moniz

veličastni klifi

Atlantik 2011

Kanarski otoki

19. oktober 2011, sreda

Quinta Do Lorde - Isla Graciosa (2. dan)

Ribolov je še vedno prepovedan. Vzrok je obilica mesa v ladijskih zalogah. Pa tudi neskončen strah pred ulovom prevelike ribe. Kdo bo vse to pojedel! Sva pa danes zato imela degustacijo sadja, nakupljenega na Madeiri. Zanimivo. Prvič sem videl in jedel banana ananas (ali tako nekako v prevodu). Pa tudi serija različnih marakuj je bila zanimiva izkušnja. Drugače se pa nič kaj ne dogaja. Telefonov ni. Jasno, le kdo pa bi klical in plačal samo za vzpostavitev zveze 46 evrov. In potem še 10 evrov za vsako minuto čvekanja. Bravo Telekom! Tako nas braniš pred delom. No, roko na srce, Vesna je imela kakih 10 mailov, jaz samo enega. Tale satelitski sprejemnik dela odlično. Edino z našim WiFi hot spotom se noče razmeti, pa ga bom ob priliki že naučil. Saj podatkovno vse lepo špila, telefon se pa izključi, šment hudobni.

V prvih 24 urah smo naredili 156 milj, kar je dobra popotnica za prečenje. To pomeni, da lahko pričakujem dovolj visoko potovalno hitrost, da naredim 1000 milj na teden. Ali tam nekje. Preko Atlantika smo tako lahko že v dveh tednih in ne treh, kot sem ves čas računal. Odlično. Ok, tudi če bo par dni čez, je še vedno zelo dobro. Zvečer celo pokrajšam in barko upočasnim, da ne bi priplula na Gracioso ponoči.

še malo fotk iz Madeire: tokrat čili

more čili, more čili ... :)

20. oktober 2011, četrtek

Isla Graciosa - Marina Rubicon (Lanzarote)

In ponoči še krajšam. Samo še cunje imava obešene, pa letiva blizu 8 vozlov. Veter je precej močnejši, kot je bil napovedan in to me čudi, saj naj bi napovedi za Atlantik držale. Sploh pa kratkoročne. No, vidim, da se bom moral še česa naučiti. To mi je jasno takoj, ko mi na nos prileti kaplja dežja. Nevihta je bila in jaz, ki sem navajen neviht iz Jadrana, ki so strah in trepet pomorščakov, te sploh nisem spoznal. Po uri, je veter iz 6 Bf spet lepo padel na 3-4 Bf, tako kot mora biti.

Dopoldan vplujeva v Caletto del Sebo. Sprejem je, kot se za Malo spodobi. Že na pomolu naju pričaka luški kapitan in pove - da ni prostora. Hic! Naj se sidrava v zalivu, Playi Francesco. Pilot ta zaliv priporoča, njegov supplement pa pove, da brez najmanj deset dni vnaprej poslane (in odobrene) vloge, tam sidranje ni možno. To je naravni rezervat (meni zglada kot

naravni rezervat za pesek in skale, ampak vsake oči imajo svojega malarja). Samo, če šefe pravi, da naj gremo tja, bo že v redu.

No za luškega policaja morda je, zame ni. Dvaindvajset bark naštejem na sidrišču in prostor je le še na globini 17 m. Ja-pa-ja-malo-morgen! Jadra gor in na Lanzarote. V marino na jugu otoka. Jutri vzameva rentiča in greva naokoli, mogoče tudi na Gracioso - s ferijem. Bova videla. Otok me ni kaj navdušil. Samo skalovje in pesek. Vasica je zame celo primerek grde arhitekture. Hiše so vse po vrsti beli kvadri. Brez duše. Ok, tako zgleda iz morja, morda je drugače, ko se po njej sprehajaš.

Je pa en malo na odločitev vplivalo tudi dejstvo, da nama Vodafonov internet tukaj ne dela in sva še vedno na satelitu. Ok, telefoni delajo preko drugih operaterjev, internet pa ne. Pa poskusim še enkrat, ko sva že sredi Lanzaroteja. Nič. Eh, nekaj drugega bo, ne da ni signala. Malo se igram in najdem zlomka. Kartica je zaklenjena, očitno je bila zmešnjava pinov med maroškim in španskim internetom, pa tega nismo opazili. Kakorkoli, sedaj spet dela.

po dveh dneh samo morje in morje zagledava otok

otok La Graciosa

na sidrišču pred Francescino plažo je bilo več kot 30 jadrnic

Mala v Marini Rubicon

oštarije vsepovsod po marini

21. oktober 2011, petek

Otok Lanzarote

Z rentičem naokoli. In čim prej iz te industrijske cone, kjer je marina. Slediti rjavim tablam in Lonely Planetu. Prva destinacija - kiks. Playa Papagaya. Na koncu makadamske ceste je ogromen parking in pod njim nekaj peščenih plažic. Tudi, če ne bi prišla. Itak je pa tukaj sidrišče in greva lahko jutri z barko. Aja, nekje na polovici makadama je - mitnica z gusarji.

Kaj drugega si bo treba pogledat, plaže res niso nekaj, kar si neskončno želim videt. Smer narodni park Timanfaya. Vmes so ob cesti soline in še kaj. Takole, za pit stop foto session, kaj več pa ne. In potem v park. Že ko se voziva proti cilju, se pokrajina spremeni. Iz brezvezne puščave z grdimi kockastimi, z belim apnom pobarvanimi, hišami kar naenkrat postane - Luna. Mogoče je to preblag izraz. Kalisto je boljša prispodoba! Barvasti hribi in vmes doline iz črne lave. Vse to, kot posledica največjega izbruha vulkana na Zemlji v pisani zgodovini. Leta 1730 je izbruhnil in potem šest let bruhal. In še enkrat v devetnajstem stoletju. No, to je pa nekaj čisto drugega, kot okolica industrijskega kompleksa Marina Rubicon. In spet - mitnica. No, vsaj nekaj znajo tile Španci dobro delati. Kasirati vstopnino. Čeprav moram priznati, da je tokrat bilo vredno plačati 8 evrov. Nikjer drugje, kjer sem do sedaj bil, nisem še videl česa podobnega. Malo me sicer moti masovni pristop čisto brez duše, vendar pri milijonu obiskovalcev na leto si česa drugega res ne morejo privoščiti. Procedura vključuje šov in potem avtobusni prevoz po hribih in dolinah. Na avtobusih zavrtijo posnetek glasbe in komentarjev okolice v več jezikih. In vse skupaj se konča z Starusovo Zarathustro, kar malo mravljincev gre po koži ob zadnjih taktih. In tudi šov je atraktiven. Vse skupaj temelji na dejstvu, da je na tem delu magma zelo blizu površja in zato temperatura z globino hitro narašča. 10 cm pod površjem je 50 stopinj, nekaj metrov pa že 300 stopinj. To je povsem dovolj, da voda, ki jo zlijejo v petmetrsko cev, zvrtno v zemljo, takoj izbruhne nazaj kot gejzir. In dračje, ki ga vržejo v luknjo v nekaj sekundah zagori. Meni je bil še najbolj všeč roštilj. Spada h gostilni in je v redni uporabi za peko mesa. Zgleda kot vodnjak, le na vrhu je namesto pokrova rešetka. In na rešetki se peče meso na temperaturi 300 stopinj. Super! Samo jedel pa tega ne bi. So pekli kurja bedrca. Sledi še informacijski center o vulkanih, kjer imajo tudi demonstracijo izbruha vulkana. Impresivno, čeprav je meni vse skupaj bolj zgledalo kot demonstracija, kaj zmorejo današnji sub wooferji. In s tem se narodni park konča. Vulkanska pokrajina pa nikakor še ne.

Naprej greva in tudi če ne vidiva več nič drugega, že s tem je bil dan uspešen. No, roko na srce, kaj bistveno drugega res ne vidiva. Celo severno polovico otoka slediva tablam Mirador del Rio in ko končno prispeva je tam - mitnica. Vesna in fotoaparati gresta za enotno ceno štirih in pol evra na teraso na ogled Isle Graciose iz zraka, jaz pa počakam zunaj in si ta isto zadevo ogledam 50 metrov dalje kar iz ceste, ki pelje po robu previsa, fri-of-čardž. Pozna sva in izpustiva nekaj stvari, ker so že zaprte. In pa tudi zato, ker jih bomo lahko še kje videli. Ali pa smo jih že. Ali pa naju ne zanimajo, kot recimo muzej (za enako vstopnino, kot narodni park, halo?!) mojstra umetnika, ki je določil, da na otoku ne sme biti visokih zgradb (če to ravno ni 5* hotel v centru Arrecifeja, hic!). Vidiva pa nekaj, kar nama je strašno všeč, pa ni nikjer zapisano kot atrakcija. In posledično tukaj ni mitnice. Laguna iz črne lave in v tej laguni povsem mirno morje (zunaj je nekaj metrov vala). In ta črna lava je ob straneh, dno je iz svetle mivke! In na plaži so separejčki za sončenje. Fino!

Na tem koncu otoka je videti tudi nekaj rastlinja. Vse je posadil človek, otok skoraj nima padavin in praktično vsa voda je iz desolinizatorskih tovarn (poleg turistične, je to druga najmočnejša industrijska panoga na otoku, se mi zdi). Rastline so zato posajene izredno racionalno in le tiste, ki so za preživetje ljudi najbolj pomembne. Največ je vinske trte. No, nekaj je tudi kaktusov in pa cela vas v palminem gozdu. Kot oaza zgleda s hriba.

Je pa na tem otoku, kot tudi povsod drugje, ena vasica najlepša. Ena pač mora biti. Tukaj je to - Mala. Sicer ni kaj posebnega, ampak ime ima pa prečudovito. Še skok v Arrecife in ogled sidrišč pred njim, pa na hitro skozi Porto del Carmen in ura je deset, ko se vrneva na barko. Maili in dnevnik in spanje. Danes bova gostilniško večerjo izpustila. Pa saj sva že sinoči testirala restavracijo, kjer jejo slavni ljudje, kot na primer Pavarotti, Bertolucci, Kosi in podobni.

klifi in pod njimi plaža Papagayo

okolica okoli Papagayo

soline

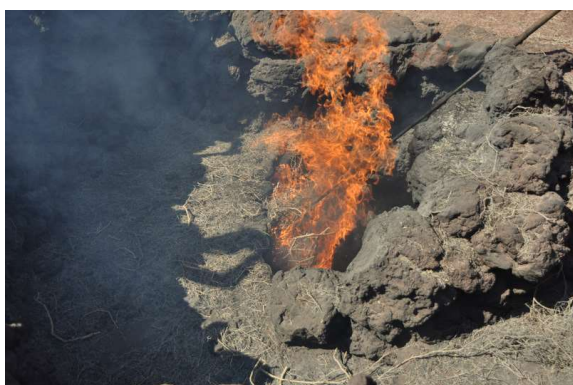
El Golfo

pogled iz vrha na El Golfo

Timanfaya

prezentacija, da je vulkan še živ

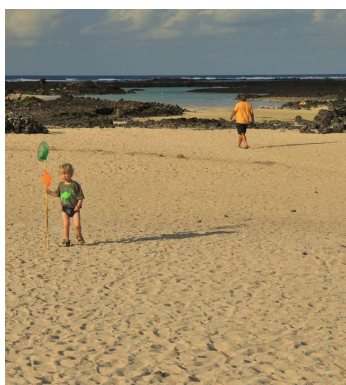
roštilj na luknji od vulkanske luknje

zlivanje vode v luknjo in potem izbruh

krater

laguna iz črne lave in mivka vmes

intimni separeji za sončenje

22. oktober 2011, sobota

Marina Rubicon (Lanzarote)

Najprej do vulkana. Še enkrat bi ga rada videla in Vesna bi poslikala kamele. Delajo kot bi bile železnica. Kompozicija kakih osmih, devetih kamel s po dvema turistoma na hrbtu in vodičem se dvigne, odšpancira en krog in parkira nazaj. Takih kompozicij je vsaj deset. Saj, enkrat v življenju je potrebno jahat kamelo, da občutiš tisto zibanje in okolica tukaj je čisto primerna. Moti le način. Nikakor se ne morem znebiti vtisa, da je to tekoči trak in da smo turisti tukaj tisti znani Model T.

Kakorkoli, po drugi poti nazaj do barke in rentiča vrneva skoraj on-time. Malo gledava in planirava kje bi se srečali s Čuki, pa so marine na Fuerteventuri polne ali pa se sploh nihče ne javi. No, bomo že kaj stuhtali. Vesna gre še malo naokoli, danes je tukaj (turistični) bazar, jaz ostanem na barki, da naredim nekaj stvari, ki me že nekaj časa čakajo.

Zvečer pa h pedikerki. V sosednjem fajf-staru je. Zanimiva arhitektura. Ne morem reči, da je lepa, je pa definitivno ena bolj kičastih, ki sem jih videl v življenju. Že iz marine se vidi en velik stožec vulkanskega kamenja in delno zasuta cerkev poleg. Vrata v cerkev so brez napisov in odprta. In prostor je poln sveč in opremljen z diskretno cerkveno glasbo. Ko se oči na to privadijo, opazijo še ena vrata, ki vodijo naravnost pod stožec lave. Tam je recepcija in lobi. V petem nadstropju. V pritličju je bajer. Vse je pravzaprav en velik prostor zapolnjen z bujno vegetacijo in slapom. Slapom preko nekaj nadstropij. Danes je verjetno še posebej vodnat, si mislim.

Čez dan smo doživeli celo nekaj kapelj dežja na otoku, kjer skoraj nikoli ne dežuje. To je že druga nevihta na tem koncu, prva je bila pred Gracioso. Tokrat je v popolni bonaci. In obakrat je bilo res le nekaj kapelj, premalo da bi se tla zmočila in definitivno premalo, da bi opralo Malo.

pokrajina večinoma gola ali z grmički,kaktusi

vasica z imenom Mala z ogromno kaktusi-verjetno jih gojijo zaradi sadežev

tukaj delajo v polkrogu zapore pred odnašanjem zemlje

pogled na marino Puerto Calero

pogled na krater iz druge strani

železniška postaja s kamelami

četica koraka

odštekana oštarija na Mirador i Rio

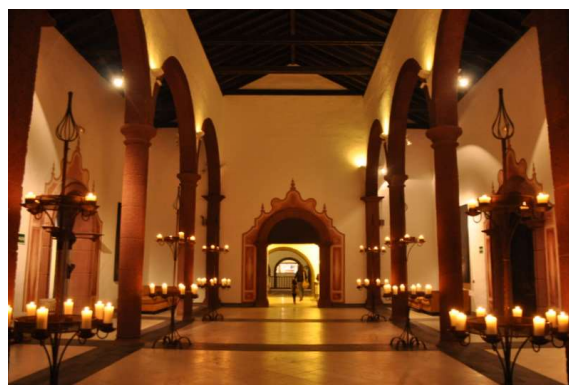
hiša umetnika Manrique z eksponati

hotel Lanzarote 5*

Tone se psihično pripravlja na pedikuro

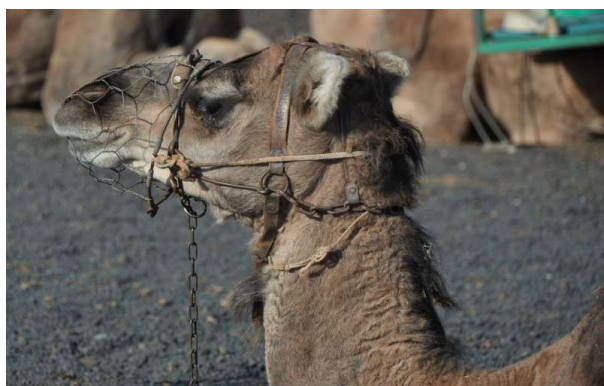

notranjost hotela volcano Lanzarote 5*

23. oktober 2011, nedelja

Marina Rubicon (Lanzarote)

Nedelja je dan za počitek. Ok, nekaj malega postoriva. Vesna balansira ali pa dedevira, kaj vem, jaz pošraufam kako malenkost, z nasveti iz oddaljene domovine gledam, kako bi pošlihtal prednjo pripono in dan mine. Malo se celo sprehodim naokoli, se po dolgem času usedem na sonce, popijem pivo in uživam kako uro v popolnem brezdelju. Skratka, dan kot bi jih rad preživel čim več in hkrati dan, ki ga bom hitro pozabil.

pa še ena kamela za spomin

24. oktober 2011, ponedeljek

Fuerteventura

Zgodaj vstaneva. Še ponoči. In na taxi do luke. Ob devetih imava ferry za Fuerteventuro. Spotoma se zmeniva še za rentiča na drugi strani. Tam naj bi naju čakal, ko priplujemo. Naj bi. V resnici čakava midva, da avto pripeljejo. No, saj ni panike, deset minut in Opel Astra za nekaj preko 31 evrov je tu. In ob enajst in nekaj minut sva tudi midva na letališču. Janko in Irena sta pa dve minuti prej. Še kar dobro usklajeno. Še posebej, ker (kako tipično za Kanare) sploh ni

predvideno, da bi lahko z osebnim avtom pobral nekoga, ki prileti sem. Sori-pekidž-turs-ounli. No, nekaj prekrškov in mi smo tam, kjer ne bi smeli biti. Na srečo je tukaj prepovedano tudi za policijska vozila in kjer ni tožnika, ni sodnika. Ampak, vseeno čim prej od tod...

Pa naokoli po otoku. V Lonely Planetu preberem kaj so kulturni hajlajtsi tega otoka: plaže, surfanje (knjiga je iz leta 2001, zato kajtanje ni omenjeno), sončenje in prehranjevanje. Dec-ol-folks. Temu primerno se tudi vedemo. Prevozimo otok, ne da bi nas karkoli navdušilo. Morda so edina svetla točka sipine na severu. Pa še to zato, ker je ravno sončni zahod in vleče svež zahodnik, ki nese drobno rumeno mivko preko sipin in ceste v morje. Kot veter nosi pršič pri nas pozimi. Zanimiva izkušnja. Skoraj kot saharske sipine. No ja, skoraj.

Vožnja s trajektom nazaj na Lanzarote je tako kratka, da z Jankom nikakor ne najdeva kafiča (uradna verzija). Neuradno pa, da nikakor nisva mogla verjeti, da lahko pivo na ladji stane samo 1,60 evra in sva morala to večkrat preveriti. In vedno je bilo tako. Le računa nisva dobila vsakič...

Ob izstopu iz ladje pa presenečenje, ki smo ga sicer že malo slutili. Otok, kjer nikoli ne dežuje, je - moker. Luže so povsod. Hej, Mala je končno vsaj malo oprana! Dež se nadaljuje še v noč in v kokpitu se moramo lepo racionalno razporediti, da smo vsi vsaj približno suhi. V salon ne gremo iz dveh razlogov. Najprej bi morali postaviti mizo, pa se nam to ne da. Drugi, pomembnejši razlog, je pa, da se v salonu ne kadi. In na Mali sta dva zaprisežena kadilca. Dva fajfarja. No, fajfa brez metliške penine z zlatim prahom ne gre. In brez nekaj pivc tudi ne. Logično, kako bi sploh lahko bilo drugače.

pristanišče Corralejo

pozidana obala

hm, zanimivi gaučosi

soline Carmen

tudi tukaj vulkanska pokrajina

kot v Hitchcocku

malce oaze med kamnito puščavo

veverice turisti hranijo kar s smokijem - groza !

dekoriacija jedi kar z ribjo kostjo

moška debata

hitro po sipinah gor in dol dokler sonce ne pade dol

tik pred nočjo-na sliki Irena in Tone

25. oktober 2011, torek

Marina Rubicon (Lanzarote)

Dan za delo. Za naju. Janko in Irena pa z rentičem naokoli. Za dobro jutro moram popraviti bilge v kopalnici. Temu se reče: neplanska dela. Nedeljski šrauferraj, ko sem popravil slabo štukano žico in potem še malo popucal sam bilge je očitno imel za posledico, da se je cev v Y ventilu zamašila. In potem se voda po tuširanju ni več dala izčrpat. No, saj nekaj mora biti, da ni prevelik dolgčas. In sedaj, ko vem, kaj je bilo narobe in kako se vse skupaj razstavi, je dela za deset minut. Ja, sedaj, ko vem. Da sem se pa to naučil, sem rabil pa krepko uro.

In danes je bilo še kaj za postoriti. Najprej nameravam zamenjat pokvarjene pritiskače. Pa ne bo treba. Pritiskači niso pravi in se jih ne da kar tako zamenjati. Malo so večji od starih in to pomeni, da v obstoječe luknje ne pašejo. Hic! S tem se ukvaraja Vesna že vse od julija. Pa očitno se bo saga nadaljevala. Potem sem v akciji v čendleriji. Tlivke za osvetljevanje motornih instrumentov pridejo čez deset dni (kaj mi to koristi?), plina ni že od nedelje in bo v nekaj dneh (spet, kaj mi to koristi?), mojster za zajle pa tudi ni v boat yardu, pride popoldne. Ja, in potem naj mi vse skupaj naredi danes? Niti poskusil se ne bom zmeniti. No, upam, da bova vsaj z Jankom lahko boom zanetala, ko se vrne in da bom malo intermedije prišponal.

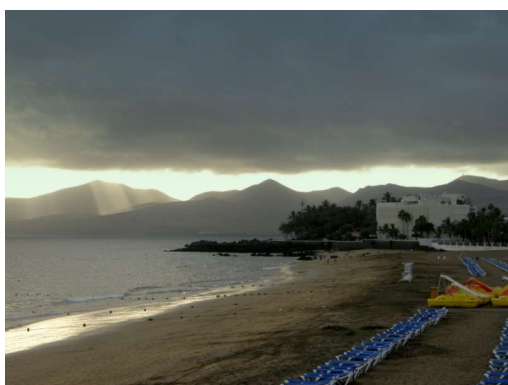
Danes ne bomo nič več delali. Manjana. Raje na večerjico, sprehod po Dysneylandu in na koncu še pivo in pipico za lahko noč. Nič posebnega. Razen večerje. Moje, ostale so mi zgledale običajno (no, nekaj komentarjev sem tudi ujel). Tako majhnega in tako zanič T-bona nisem jedel še nikjer! Če odštejem vso žvarovno, mesa ni bilo niti za deset dkg. In na koncu me kelner z narejenim nasmeškom (glej si ga no glej tička!) pobara, če bom sladico. Jasno, da ne! Kakšna predrznost.

črne njive

še vedno lavine kamnine

peščene plaže tik pred nevihto

v marini pred nevihto

26. oktober 2011, sreda

Marina Rubicon (Lanzarote)

Lepo počasi se poštimmamo, Janko in Irena vrneta rentiča, nabavita frišen kruhek in jamonček in potem zajtrk. Po zajtrku pa z Jankom takoj preverit nove klešče. Net klešče. Da vidimo, če delajo. Delajo! Ok, Janko dela, klešče so le delavne. Polomljene nete ven, nove notri. Ven gredo tako taki za 13 centov, not pa oni za evro in pol. Jasno, oni mojstri v Izoli, ki so krajšali boom so šparali. In neti so odleteli, kako domače. Po eni strani jih celo razumem, saj so za uro dela računali skromnih 250 evrov, kam bi prišli, če ne bi šparali pri treh netih. Kakorkoli, sledi še plezanje po jamboru in šponanje

intermedie, plačilo marine in - gremo novim dogodivščinam naproti.

Danes vleče zahodnik in če hočemo počakat na NE, lahko čakamo do petka. Brez veze. Bomo pa orcali. In orcamo. 2-3 Bf ne povzroča težav. Ne povzroča pa niti pametne hitrosti. Še posebej ne pametne hitrosti proti cilju. Ampak, saj imamo čas. Sto milj itak ne naredimo v času dneva in potem je že bolje, da vplujemo naslednje jutro, kot pa ponoči. Če je dan idealno lep, še posebej za oktober, je noč prijetno suha z neverjetno vidljivostjo. Vendar brez lune. Če bi bila še luna, bi bilo pa že kičasto. Še posebej je nočna plovba prijetna za mene. Mirno spim. Kokpit je poln posadke! In morje na enem koncu polno ladij! Brez instrumentov, bi bil zaskrbljen. Tako pa vidimo, da bo 1000 čevljski tanker, ki nas zadnjo uro natančno cilja, peljal za pol njegove dolžine za nami. V teoriji. V praksi pa vseeno prižgemo motor za minuto in bežimo, kolikor le moremo...

O ribolovu danes zaradi pomanjkanja časa raje ne bi pisal.

Tone špona intermedio

priprave na obrat

in obrat !

lep sončni zahod na poti iz Lanzarote do Gran Canarie

27. oktober 2011, četrtek

Las Palmas (Gran Canaria)

Zbudim se ob petih zjutraj. Lepo je to, če lahko med plovbo mirno spim, res lepo. In danes bom spočit. Otok se že lepo vidi in ko se naredi dan je kot na dlani. Ob desetih smo tudi mi že pred luko. Malo še tacknemo in pred marino spustimo jadra. Samo, mi ne gremo v marino. Mi gremo na sidrišče, tik ob marini pred plažo (plažo, ki je globoko sredi ne ravno majhne komercialne luke). Na sidrišče, za katerega na noonsite piše, da se ga ne more več uporabljati (z dodatkom, da je informacija od oktobra 2011, hic!). In to sidrišče je krcato bark. No, na desetih metrih se najde prostor tudi za nas. Malo mezimo, malo počivamo in - pričakamo dež. Veter se bo obrnil iz zahodnika na severovzhodnik. Vmes je - jasno - fronta. Ej, nisem pomislil, da to na tem koncu pomeni dež. No, saj ni strašno, mokro je pa vseeno.

Malo sem nemiren, če bo po prehodu fronte zapihal močan veter, pa kar pobezam, da gremo čim prej v marino. Že včeraj so nam po telefonu zagotovili, da za en dan lahko pridemo. In pridemo. Se privežemo na waiting pontoon in ... čakamo, da odprejo recepcijo za popoldanski šiht. Vmes z Jankom pogledava enega izmed James Bondov. To pravzaprav niti ni tako posebno, glede na to koliko filmov imam na barki, bolj je zanimiv zvok. Originalni soundtrack s simultanim prevajanjem v -

ruščino. Kakorkoli, dami vmes pripravita kosilo in po opravljenih formalnostih v recepciji in plačilu 17 evrov imamo dober privez v enem najbolj mirnih koncev marine, kar na koncu waiting pontoona. Cena, hja... marinci iz Izole, to bi bilo lahko kakšno sporočilo za vas. Samo, za razliko od vasice Izola, ki je poznana nekje do Ljubljane, mogoče do Trojan, je tole tukaj Las Palmas in marina, za katero ve vsak jadralec na tem planetu. Marina iz katere bo čez dobre tri tedne startal ARC, najbolj znana transatlantska regata.

Pa malo naokoli. Začetek ni najbolj spodbuden. Vsaj uro strumno marširamo po široki aveniji ob morju. Na levo imamo ocean, s valobrani, polnimi mačk, ki jih domačini futrajo kar s te promenade. Vonjave so zato prečudovite... Na desni je šestpasovnica z vsem pripadajočim hrupom. Ta promenada je polna trekingarjev in - nas. Drugih sprehajalcev ni. Res vzpodbudno! Ampak, po vsaki noči pride dan tudi za nas. Stari del Las Palmasa je čisto cortig na pogled. Sprehod po njemu tudi. Ni ravno velik, in nima ravno česa pomembnega za pokazati, prijetna razlika v primerjavi z ostalim delom, kjer carujejo stolpnice, je pa vseeno. Kot Stara Ljubljana. In še to je lepo, da v Las Palmasu ni hord turistov. Peketnikarji so na jugu otoka. Tam je puščava in sonce in peščene plaže.

pogled na marino v Las Palmasu - tukaj je začelo deževati

Slovaki popravljali verjetno turistično jadrnico

center Las Palmasa - pri Mercado

tudi nekaj starih stavb ima stari del mesta

stare uličice

sinček in očka

vodnjak

hm, cerveza - dokaj mehak okus ?

gledališka stavba

imena ulic, trgov ipd napisane na keramičnih ploščicah

28. oktober 2011, petek

Las Palmas (Gran Canaria) – Tenerife

Po zajtrku gremo. Takoj zjutraj. Ob pol enajstih... Hitenje je bilo potrebno, da še podnevi priplujemo na Tenerife. Prvih nekaj milj je groznih, motoriramo proti vetru (bolj precizno povedano, proti bonaci) po dokaj velikem, totalno zmešanem, valu. Nekaj se ga vali v kljun, nekaj se ga odbija od ogromnega betonskega valobrana pristanišča v Las Palmasu. Vsaj dve milj je tega valobrana. Nikad kraja! Po slabi uri mučenja barke in sebe, na severnem rtu obrnemo proti zahodu. Potem je plovba prijetna. In hitra.

Lovimo (nedovršna oblika glagola ujeti) ribe in slišimo (to je pa dovršna oblika!) delfine. Kar poštena jata precej velike vrste delfinov nas ujame in se začne pogovarjati z Malo. Ali pa njenim echo sounderjem. Ali pa kar tako malo čebļajo med sabo, kaj pa vem. Kakorkoli, v podpalubju se jih razločno sliši. Ko Vesno kličemo na krov, da so delfini, pravi da ve, da jih že nekaj časa posluša. Jasno, da smo bili potem takoj vsi doli. Gledali jih bomo drugič.

Sicer se pa nič kaj resnega ne dogaja. Ženske berejo v podpalubju, moški dremuckamo na krovu in proti večeru smo na

(edinem pametnem) sidrišču na Tenerifi. Le še en katamaran je sidran, čeprav bi se dalo v zaliv spraviti vsaj deset, če ne dvajset plovil. Razlog je jasen. Ni ravno dober primer sidrišča, pasati povzročajo kar nekaj vala. No sidro dobro prime in zato vseeno vztrajamo, spečemo roštilj, malo poklepetamo in potem ženski del h knjigam in moški v analizo šifre 007.

na poti so nas spremljali delfini

bilo je kar oblačno ta dan

delfini so bili zelo veliki in številčni

pogled iz sidrišča pri otoku Tenerife

barviti klif

29. oktober 2011, sobota

Tenerife

Rolajoče sidrišče ni nekaj, kar bi si od nekdanj želel. Tudi tole bom hitro pozabil, upam. Irena sicer izpolni včerajšnjo obljubo in plava na obalo, ostali pa raje počakamo v kokpitu z jutranjo kavico v rokah. Saj, morje je toplo preko 25 stopinj, le veter ni ravno prijeten. Pa tudi vreme ne. Kar počakati je treba pravi trenutek, da posije sonce. Smo na severnem delu otoka in tukaj je več ali manj vedno oblačno in dež ni redek pojav. Tako piše, tako je logično in tako se prepričamo tudi sami. Kot aprila popoldne pri nas.

Opoldne se prestavimo v marino Tenerife, slabih 5 milj proti jugu. Dodelijo nam zelo dober, najbolj notranji, privez, kar je neobičajno za tranzitne goste v privatnih marinah. Normalno so na voljo le slabi privezi. In normalno so cene višje! Tale tukaj stane 15 evrov na finger pontonu z vodo in elektriko vključeno, ampak brez DDV, nas opozorijo. DDV je tukaj strašnih 5%. Kakorkoli, po malici, kozarčku viskija in pipici, se trojica odpravi v kupovino rentiča, jaz pa ostanem na barki, da naredim nekaj stvari.

In v miru delam. Celo popoldne. Ob mraku se pred barko le parkira avto, iz katerega izstopi znervirana posadka. Njihova prva reakcija je, da niso več prepričani, če tale avto sploh še potrebujemo. Skoraj popoln site seeing tour so imeli že s tem, ko so ga iskali. Rentičev namreč v mestu, velikem kot Ljubljana, preprosto ni. Enega so nekako našli na letališču, ampak ponj so pa spet morali nazaj v mesto. Kdo bi to razumel? Ali pa naj bi šli na drugo letališče, kar je še dalj. In med potjo na sosednje letališče ni šoping molov, le hoteli. V mestu pa so. Ogromni...

edini živeči prebivalci zaliva na jutranjem sprehodu

Irena plava na črno peščeno plažo

vasica na poti do Santa Cruz

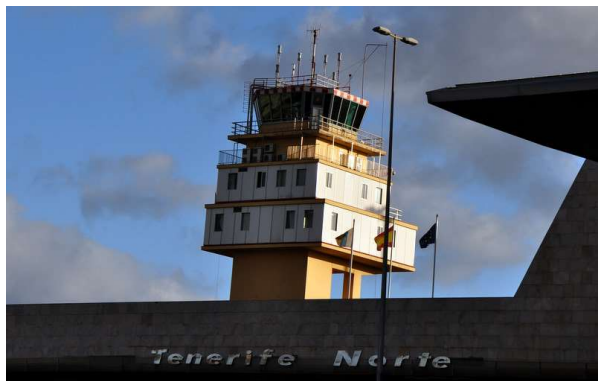
špicasti hribi

cerkev, opera ? kdo ve kaj je ta stavba v mestu Santa Cruz?

tukaj končno zbukirali rentiča

in tukaj končno prevzeli rentiča

30. oktober 2011, nedelja

Tenerife

Rana ura, zlata ura. Danes je to precej lažje, kot sicer. Pravzaprav, najlažje v celem letu. Danes spimo uro dalj.

No, ne glede na to, z zoro vstanemo, pozajtrkujemo in v avto. Smer Teide, 3718 metrov visok vulkan. Najvišji vrh Španije. Če bo vreme. Opremimo se za v hribe. Jaz sicer grem v japankah, ampak s seboj imam nogavice in superge. Ni se za zabavati! Štumfe bom obul drugič, kar smo izpluli iz Izole, prvič sem jih v Maroku, ko sva kolovratila 3000 m visoko po Visokem Atlasu. In tudi danes si jih nataknem na spodnji postaji žičnice. Višina Kredarice. Vreme je lepo, žičnica vozi in opoldne smo na zgornji postaji. V nekaj urah smo se dvignili za dobre tri in pol kilometre. To je veliko in vsak po svoje malo čuti višinsko razliko. Meni se pozna pri občutku globine. Kar malo plavam (pa nisem kadil trave, da ne bo pomote). Temperatura je sicer samo tri stopinje nad ničlo, je pa sonce dovolj močno za kratke rokave. Zame, nekateri so oblečeni kot se za to višino spodobi, drugi pa ... no ja - čeprav so naokoli sledovi snega, srečamo kar nekaj bolj morsko oblečenih obiskovalcev. Obiskovalke še posebej izstopajo, tudi take v japankah so, kratkih hlačah ali celo minicah in majčkah, ki kaj dosti ne grejejo. Hribolazke par exelence. Povratna karta za žičnico stane 25 evrov po osebi, kar je veliko. In ker je prej opisana planinka (z japanki) karto po pomoti izgubila, so ji jo na vrhu velikodušno prodali še eno za vožnjo v dolino. Mojstru žičničarju se je pač zdelo logično, da se v minici in japankah pride na vrh in potem pelje z žičnico v dolino. Španci, kaj češ.

Je pa zadeva vsekakor za videt. Pokrajina je prečudovita in predvsem barvita. Različne plasti kamnin v različnih barvah so pokrite, s sicer bomo, a zato zanimivo vegetacijo. Teide je še vedno aktiven vulkan in to se - voha. Sam vrh z urejenimi planinskimi potmi je sicer gol, vegetacija pod 3000 metrsko mejo pa postaja počasi vse bolj bujna, čim nižje se peljemo. Od posameznih grmov do pravega subtropskega gozda na severni strani otoka. In pravih plantaž banan. In vinogradov.

Na povratku se ustavimo na tapase in čili. Čili ni bil planiran. Vesna ga je narabutala kar v oštariji iz teglca za mizo (očitno motivirana z Jankotvim podvigom rabutanja fig dva ovinka prej). In smo ga vsi malo poskusili. Rezultat (vsaj pri meni) je bil gašenje z neskončnimi količinami piva in hlajenje pekočega občutka s kruhom. In, ja, sem jedel tudi tapase, pa nisem kaj prida okušal, kakšni so. Rabutanje čilija je za celotno posadko Male do preklica prepovedano!

Pa še malo po otoku. Da vidimo kakšno je tisočletno drevo, fikus s krošnjo in desetimi debli, hiša z balkoni in še kaj. Končamo v Puerto Cruz. Predvsem luka je bila ta večer zanimiva. Vala je zunaj toliko, da se v luko ne da (živ) vpluti. No way! Med rdečim in zelenim svetilnikom se val dvigne na nekaj metrov in zlomi. In še v sami luki se valovi penijo in razbijajo ob pomolu. Vsi čolni so na obali. Hja, edino možno, če se jih želi ohraniti v enem kosu. Je pa po dolgem času to mestece z uličicami, ki so polne lokalov. In ti lokali so polno zasedeni. Večinoma z domačini. Komaj najdemo kafič brez gužve. Vendar. Nimajo mojita. Ampak. Mojito si naredimo po povratku na barko. In z Jankom še nekajkrat ponoviva scenarij free refill. Dokler ne zmanjka belega ruma in sode...

pokrajina okoli Teide

pod Teide

Teide v ozadju

na poti do Teide

na Teide se pelješ skoraj do vrha z gondolo

marsikje na vrhu najdeš pravi sneg

po napornem vzponu se prileže malica

rabutanje fig

joj, kako peče čili... Vesna in njen čili more ... :)

dracena starauf ...

kaj je korenina in kaj je deblo?

balcones

31. oktober 2011, ponedeljek

Tenerife

Budnica ob pol osmih. In zajtrk. Z Jankom greva po opravkih po marini. Od vseh silnih opravil uspem zrihtat le žarnico za osvetlitev kazalca pritiska olja. Pa drugič. Imam sicer telefonsko številko mojstra za rigging, pa se ne javi. Manjana.

Sledi nadaljevanje ogleda otoka. Ok, gremo po malo zapletih, ampak ob enajstih smo le veselo na poti. Smer jug. Ker pa je odhod letala šele popoldan, se ustavljamo. Pravzaprav se ustavimo samo enkrat. V parku Thora Hayerdahla, da si ogledamo njegovo verzijo človeškega poseljevanja sveta. Zgodovinsko je sicer napačna, bere se pa kot napet roman. In za ta tip turistov, ki prihajajo na Tenerife, je taka stvar kot nalašč. Tudi to, da je vse skupaj tukaj bolj ali manj umetno. In če je še vstopnina dobrih deset evrov, potem mora pa že biti kaj pomembnega. In verjetno je, le da jaz tega nisem razumel. Razen nekaj kaktusov in parih tendencioznih plakatov v tako imenovanem muzeju ne vidim nič. Pravzaprav, če sem pošten, vidim. Pred večino zadev vidim obešene listke z napisom Closed for renovation - sorry for any inconvenience. Namesto Park piramid bi bilo bolje, da se vse skupaj imenuje Park inkonvinjencov. Tudi izhod je narejen po ameriško. Skozi kafeterijo in suvenirdžinjico. Drugače ne moreš ven, ko si enkrat notri (z drago plačano vstopnico).

Sledi nekaj še lepšega. Prečudoviti hoteli na jugu otoka. To je nekaj res fantastičnega. Tako fantastično lepega, da se ne da opisati z nekaj besedami. Deset nadstropni bloki apartmajev, od obale pa vsaj kilometer v notranjost. In nekaj (deset) kilometrov v širino. Ob obali blestijo lokali in okoli njih kot noč črni poulični prodajalci oridžinal lekokov in lejban-sjangles. Nekaj posebnega so tudi zdolgočaseni kenelnerji v sauerkraft oštarijah. Pa se kljub vsemu ustavimo na malico. Od katere na koncu ostane le pivo (natočeno v steklen škorenj - verjetno tipično kanarska oblika kozarca za pivo) za naju z Jankom in voda za Vesno in Ireno. Že samo za sprejem tega naročila in potem še dostavo na mizo, so kot strela hitri kelnerji porabili ves naš razpoložljivi čas za kosilo. In ves planirani budget.

Plan B. Na letališče gremo in tam kaj pojemo. Še prej čekiranje. Vse skupaj je narejeno presenetljivo hitro za razmere paketnega letališča. Vsaj nekaj. Kakorkoli, malo še počebujemo, se lepo poslovimo in zmenimo, da se vidimo na Karibih.

Midva pa v šoping v Santa Cruzu. Tole je bilo malo popotovanje. V Carrefourju v pralnici povedo, da je cena 16 evrov za stroj (halo?! in da bo oprano enkrat do srede (halo, halo?!). Ok, pa preveriti v pralnico v mestno marino. Stroji so novi, cena je 5 evrov in pranje traja pol ure. Idealka. Še na sprehod po prašek v trgovinico čez cesto (ki traja vsaj pol ure, iščeva še čendlerijo, pa je ne najdeva). In nato pranje, za katero sploh ne rabiva praška in mehčalca - je vse avtomatično

in vključeno v ceni. Hic! Preveriva še ladjo za La Palmo. To je (bila) ena izmed opcij, da se z barko ne furamo tja in da si otok vseeno ogledamo. Ampak. U-la-la! Za 180 evrov za naju dva brez avta bova pa kar Malo zalaufala. Raje ta denar (no, malo čez) zapraviva za zvrhan voziček robe iz (sedaj že kar domačega) Carrefourja. Je bil pa sprehod po mallu tudi zanimiv za moje oči. Samo, da tokrat v glavni vlogi niso nastopale brhke Španke, ampak otroci, našemljeni za dan čarovnic. In tudi kakšna prodajalka se jim je pridružila v čarovniški opravi. Samo gospodič Potter je še falil, da bi bila zabava popolna.

v izdelavi Ra2

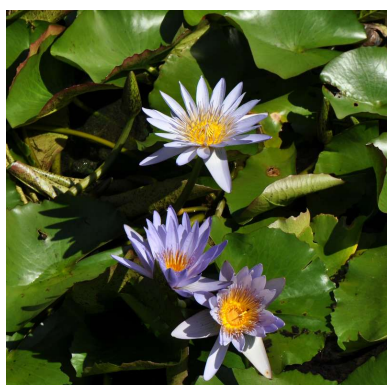
park Thora

v parku velik plakat velikonočnih kipov

teh je tukaj kolikor hočeš

lepo urejen park

Las Americas ...jug Tenerife, bljak ...

pivo v škorenjcih - cena zato krat tri

deskarji uživajo na jugu otoka

pogled na deskarje in barčico iz Las Americas

pa še malo smo opice zibali v eni štacuni